

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 5, dd. 30 oktober 1985.

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.
ISSN: 0773-5162

Veto is een publikatie van de Algemene
Studentenraad van Leuven.

EN VERDER...

100 jaar VRG	2
RvS doorgelicht	2
Florenade	3
Schandaal in Heverlee	3
Akademische graden	4
L'Humanité	4
Tompkins	5
Group/O	5
Fitzgerald	6
Onafhankelijk Toneel	6
Lucinda Childs	6
KrUL Information Center	7
11.11.11	7

Maria Theresiastraat 21, de KrUL-lokalen. De
bewaking is er natuurlijk niet voor de
studenten maar voor de hoge gasten.

(foto Veto)

24 h Vélo Louvain-la-Neuve

You ain't seen nothing yet

Louvain-la-Neuve is Leuven niet en Leuven is Louvain-la-Neuve niet. Beide studentensteden hebben hun sportieve hoogtenpunten: de één al lopend, de ander al fietsend. Verleden woensdag 23 en donderdag 24 oktober fietsten tienduizende studenten 24 uren doorheen de straatjes van Louvain-la-Neuve.

Ook voor de 10de editie van dit spektakel waren verscheidene Leuvense kringen ingeschreven. Om aan de nodige fiets(st)ers te geraken, waren er vanuit Leuven bussen ingelegd naar Louvain-la-Neuve.

Ambiance

Wat dadelijk opviel als je van de bus stapte, was de massa volk die in de verte liep. Deze 24 uren zijn trouwens de grootste studentenmanifestatie voor de Waalse studenten. Vanuit

Brussel, Luik, Namen en Leuven waren studenten naar Louvain-la-Neuve afgezet om mee te rijden ofwel om iets van de sfeer te proeven. Want de sfeer die was nadrukkelijk aanwezig.

In Louvain-la-Neuve krioelde het van de dansgelegenheden en de drank: in elk kringkafte fluide men er op los en langs het parkoers waren er 6 openluchtfeesten en een paar (dans-)tenten. Studenten-handelaars, die van deze gelegenheid profiteerden om wat ekstra geld bijeen te scharrelen, hadden bovendien wat verfrissingstentjes opgesteld. De prijs voor een glas bier was nogal laag gehouden: van 15 tot 20fr. Welke konsekwenties dit inhield voor de aanwezigen, hoeven we hier niet meer te schrijven. Heel de nacht door krioelde de muziek uit de boxen en werd er gedanst, zelfs tot 's morgens in de late middagurtes. Niemand wist van ophouden. Zeker de studenten uit Louvain-la-Neuve niet, die opvielen door hun versierde petten en mooi geschilderde witte overjassen. De studenten uit Leuven, die weinigen die er waren, liepen er eerder anoniem bij.

En de wedstrijd?

Maar er is natuurlijk geen sfeervolle bedoening zonder een wedstrijd. 200 ploegen verschenen aan de start van de 24 uren. Alle ploegen hadden dezelfde opdracht: in zo kort mogelijke tijd rondjes afmaken. Over de juiste afstand van zo'n rondje bestond echter geen eenstemmigheid. De ene had het over 5 km, de andere over 8 km. De gemiddelde renner deed er ongeveer 15 minuten over.

Opdat de koureurs de weg niet zouden verliezen, had men over het hele traject in het midden van de weg een witte lijn getrokken. Die lijn loodste je dan over 21 nijdige beklimmelingen. Maar zoals ieder weet, waar men lang stijgt moet men eens dalen. En de afzink die in het parkoers verwerkt zat, mocht er als rustpunt best wezen. Terwijl men min of meer gekoncentreerd naar beneden suide, kon men recupereren van eerder geleverde inspanningen.

Kon men dan geen stukken afsnijden? vraagt de eeuwige luit student zich af. Hierop hadden de uitgeslapen organisatoren natuurlijk een antwoord bedacht. Drie controleposten waren zo geplaatst dat het onmogelijk was af te snijden zonder er eenje te mislopen. Over de hele afstand stonden er ook nog tientallen seingever wiens taak er voornamelijk in bestond om de eerder dronken exponenten van het studentenras (en ze waren talrijk) voor aanrijdingen te behoeden. Om hun taak te vergemakkelijken beschikten zij over een fluitje, waar dan ook driffig op geblazen werd. Het 'dégagé' en 'retest pas au milieu' waren veelgehoorde waarschuwingen. Al het goede werk van de seingeveren ten spijt, werden toeschouwers met gepaste regelmaat tegen de grond gekwakt en reed menig wielrenner recht door in een berm waar hij eigenlijk linksaf moest.

De deelnemers

De zowat 200 ploegen stonden met hun wisselposten (tenten) over heel het parkoers verspreid. De meest gekke vehikels werden gebruikt om het

traject af te leggen. Een namaak Rolls Royce, een frietzak met inhoud, een heuse vredesfiets, Guust Flater en later op de avond een echte rose olifant droegen hun steentje bij tot het opvrolijken van het straatbeeld. Alle mogelijke tandems en meermanskombinaties deden ook verwoede pogingen om de afstand af te hapselen.

Maar naast de eerder folkloristische mededingers reden ook echte speedfreaks mee. Snel gingen ook de jongens en meisjes van *Bike Aid*. Voor hun telde het totaal afgelegde kilometers en niet de eerste plaats. Zoals hun naam reeds laat vermoeden, fietste dit bonte allegaartje van Vlamingen, Walen en Brusselaars voor het goede doel. Een aantal sponsors betaalden hen in ruil voor wat reclame een tiental frank per kilometer. Het alzo verzamelde geld werd overgemaakt aan de organisatie Artsen Zonder Grenzen.

De Leuvense kringen

Ook de KULeuven liet zich niet onbetuigd. Niet minder dan vijf ploegen (Klio/Wina, VTK, VRG, Landbouw/Architekten en Medika) wierpen zich in het strijdgeveel. Gezellig stonden zij allen tezamen in een verloren hoekje van het parkoers. Opvallend waren vooral het VRG en het VTK. Het VRG meende zijn 100-jarig bestaan kracht te moeten bijzetten door het plaatsen van een heuse fuif-tent. Minder goed verging het met de fiets van het VRG. Bespeurden wij niet twee pol-en-sokkers die druk bezig waren met banden plakken en het installeren van het verplichte voorlicht terwijl de aanwezige rechtenstudenten aan het brassen waren in hun tent?

Het VTK daarentegen mocht beschouwd worden als het prototype van een ambitieuze deelnemer. Zij traden aan met twee fietsen, een competitiefiets en een fiets die moest dienen om een verkennend rondje te maken of om minder atletische studenten ook een toertje te laten afmaken.

Alhoewel boze stemmen fluiserden dat het de laatste editie geweest is, raden wij iedere student aan zich ooit eens te laten onderdompelen in de 24 h à Vélo. Immers, you ain't seen nothing yet.

Jan Huysse
Marc Heeren

1. RGN	109
7. Bike Aid	103
32. LBK-Archi	80
43. Medika	77
60. VTK	69
70. Klio-WINA	64
95. VTK-1	44
194. VRG	1

Warme oproep

Woensdag 23 oktober kwamen een vijftigtal mensen bij elkaar in een aktiekomitee 'boycoot apartheid'. Bij die gelegenheid werden al meteen een boel akideetjes gelanceerd. Vanavond 30 oktober komt dit komitee opnieuw bijeen. Bij deze richt het komitee een warme oproep tot alle studenten en niet-studenten om te komen meewerken. Afspraak op 30 oktober 18.00 u in zaal ISOL (bij 't Stuc).

We zijn allemaal hoeren!

Studenten interesseren zich blijkbaar nog aan seks — wie had trouwens anders verwacht? Onlangs liepen ze storm voor een avond omtrent prostitutie, georganiseerd door *De Andere Film* en het *Leuvense Vrouwenhuis*. Naast de vertoning van de film *Gebroken Spiegels* van Marleen Goris ging er ook het enigszins 'verhitte' debat door tussen het publiek en de publieke vrouw, Margot Alvarez. Doch zij kwam in eerste instantie als vertegenwoordigster van het Amsterdamse Hoerensyndikaat, *De Rode Draad*. Meer dan redenen genoeg opdat wij onze stoute kondomen aantrokken en met onze fallusachtige mikrofoon uitrukten om met die Hollandse meid een babbeltje te slaan...

Tweede Kamer in Nederland behandelde. Het enige wat de legalisatie nog tegenhoudt, is de reële vrees voor een enorme toevloed van buitenlandse hoeren en de vrees om de controle op de heroine-prostituees te verliezen, aldus Margot Alvarez. Ook met de zogenaamde heroineprostituees houdt de Rode Draad zich bezig, doch daarnaast worden ook allerlei andere dingen georganiseerd, zoals naaikursussen voor hoeren. Wij vroegen hoe het allemaal begonnen is...

Margot: "Wij zijn een kleine twee jaar geleden begonnen met het oprichten van een praatgroep van en voor hoeren en ex- hoeren. Na een half jaar hadden we de indruk dat we eigenlijk iets met onze informatie naar buiten toe wilden doen. Niet alleen maar praten over ons

werk met elkaar, maar iets proberen te veranderen aan de huidige moraal, vooral die dubbele moraal."

Dubbele moraal

Veto: Dat stel je dus toch wel vast, die dubbele moraal: van de ene kant worden prostituees met de vinger nagewezen, maar...

Margot: "...iedereen maakt er gebruik van. Ik bedoel jullie vaders, broers, buurmannen, melkboeren; alle mannen maken er gebruik van. Dat is niet erg, d'er zijn twee mensen die het goed vinden: de prostituee en de prostituant. Dat willen we graag erkend zien, dat het een feit is, dat het gebeurt."

(vervolg op p. 4)

Toch uitkeringen voor 26-plussers!

De inkt van ons vorig nummer was nog niet helemaal opgedroogd toen ons het bericht bereikte dat de wetgeving betreffende de wachtijddreiging voor afgestudeerden toch gewijzigd werd. In het staatsblad van 23 oktober 1985 (de dag dat de gewraakte Veto gedrukt werd) verscheen het Koninklijk Besluit (van 15 juli van datzelfde jaar) terzake. Hierin wordt gestipuleerd dat vanaf 1 augustus (nog steeds 1985) de wachtijdd voor afgestudeerden jonger dan 26 jaar op zes maanden wordt vastgesteld. Wanneer men ouder is en de dertig nog niet bereikt heeft, wordt deze wachtijdd verlengd tot 1 jaar.

Deze wachtijdden dienen wel doorlopen te zijn vooraleer men de respek-

tieve lijke leeftijdsgrenzen heeft bereikt. Dit wil zeggen dat men om van de eerste regeling te kunnen profiteren, zijn wachtijdd ten laatste moet aanvragen wanneer men 25 jaar en zes maanden oud is. In het tweede geval dient men zich in te schrijven, ten laatste de dag voordat men 29 wordt.

In het vervolg van de wettekst worden nog verdere specificaties en uitzonderingen gegeven. Zo komt ondermeer aan bod, de regeling in verband met de vrijwillige legerdienstverlenging van drie maanden zoals in Veto 4 beschreven werd.

Deze schietgeweren en wolfsijzers zullen we in een later nummer — begin januari — uitgebreid belichten.

(DDN)

Het einde van de studentenbeweging?

Dat het artikel van Frank Segers, gebaseerd op de uiteenzetting van Louis Vos over *Het einde van de studentenbeweging*, (Veto nr. 2, 10 oktober 1985) passievolle reacties kon losmaken, was voorspelbaar. Dat is het geval voor elke historische uiteenzetting die thema's aanraakt waar rond tijdgenoten mythes trachten in stand te houden. Maurice De Wilde kan daarvan meespreken.

Een reactie als van M. De Cooman (Veto nr. 4, 24 oktober 1985), die fulmineert dat bewust artikel "wemelt van valse voorstellingen, weglatingen en onjuistheden", zich daarbij beroept op zijn "pamfletten- en tijdschriften-verzameling" en beweert dat het volstaat even in het archief te duiken om de juistheid van al zijn stellingen in te zien, is dan ook méér dan klassiek. Hét is de eeuwige dooddoener die om de haverklap de historische beeldvorming doorkruist. Tegenover een geschiedenisvisie plaatsen de mytomannen de geschiedvorsing en op die manier maken ze de beroemde woorden van Paul Valéry waar: "L'histoire justifie ce que l'on veut. Elle n'enseigne rigoureusement rien, car elle contient tout, et donne des exemples de tout."

Zo ook hier weer als deze M. De Cooman over het ontstaan van het Leuvense SVB spreekt: hij sleurt er een volkomen marginale kommunistische gespreksgroep (met trotskistische inslag). *De Brug* bij; vraagt zich daarbij niet eens af hoe het komt dat — na generaties virulent anti-kommunisme — een dergelijke gespreksgroep plots enig gehoor verwerft bij mensen die door de molens van katholieke kolleges waren gemalen; en beweert botweg dat uit die gespreksgroep het SVB is ontstaan en in de Leuvense gevestigde studentenorganisaties is geïnfilteerd. De eeuwige variante van de *komplottheorie* die Stalin tot de Moskouse processen, Hitler tot de concentratiekampen, McCarthy tot zijn heksenjacht, Reagan tot zijn wurging van Nicaragua en de Nicaraguaanse regering tot het opschorten van grondwets-artikelen voert: de geschiedenis is het toneel van "duistere machten", die achter de schermen opereren en de argeleaze massa's voortdurend op sleptouw nemen. Gans de verlinking van een haast complete generatie — hét sociologische fenomeen van de jaren zestig — wordt zo teruggebracht tot de perfide drijfveren van de KP, een prutsparij die bij de linkse studenten nooit één poot aan de grond heeft gekregen omdat ze toen al een ouwe mannenklub was. En om dat te "bewijzen" steunt De Cooman zich natuurlijk op archieven.

Wat De Cooman dan ook schitterend aantoonde, is niet dat de uiteenzetting van Louis Vos fout was (die kon natuurlijk niet op iedere nuance ingaan, al kent hij ze opperbest en zijn ze in andere publikaties te vinden); noch dat het verslag van Frank Segers tendentueus was; maar dat gans dat geschied tot een belabberd geschiednisbeeld — tot een *bronnenfetisjisme* — leidt en in laatste instantie slechts in de kaart speelt van wie er belang bij heeft dat over de geschiedenis *niet gesproken* maar *gezwegen* wordt: uit archieven haal je immers wat je eruit halen wil, maar zeker niet de essentie van wat er in het verleden gebeurd is. Die essentie immers, het leven zelf van die miljoenen mensen die in een bepaald tijdperk aan belangrijke gebeurtenissen deelnamen, is dood; zo dood als een pier en onmogelijk ooit in volle werkelijkheid te herstellen.

Was niet in den Akten steht, das hat nicht gelebt, zo luidde het aksioma van Leopold von Ranke, de peetvader van de moderne geschiedschrijving. Maar dat aksioma is ook om te keren tot: Was in den Akten steht das lebt nicht mehr. Uitgerekend turbulente historische periodes leveren volkomen verward, zeer fragmentarisch en weinig relevant archiefmateriaal op. Uitgerekend wie het meest deelnam aan het gebeuren had namelijk geen tijd om

bronnen — zelfs soms geen tijd om pamfletten — na te laten!

Visie of myte?

De hedendaagse mens kan ook slechts twee dingen doen in zijn omgang met dergelijke episodes: ofwel zwijgt hij en beperkt zijn geschiedschrijving tot wat nostalgische "goede oude tijd"-verhalen, zodat alles zich oplossen kan in sprookjes en legendevorming; ofwel spreekt hij, maar dan is hij zich al sprekend bewust dat hij het niet over het verleden maar over een *visie* op dat verleden heeft.

Iemand als Louis Vos heeft een geprofileerde visie op een zeer belangrijke periode uit de Leuvense studentengeschiedenis en hij is bij het konstrueren van die visie niet over één nacht ijs gegaan. Op zich verdient het onze bewondering dat hij een dergelijk controversieel onderwerp aanpakken durft en voor een breed maatschappelijk forum bespreekbaar maakt. Al te

veel historici kiezen "veilige" onderwerpen en gaan daarbij zo specialistisch te werk dat je — als je tien jaar later hun artikelen lezen wil — aan de bibliotekaris een papierenrijder vragen moet. Als wij naar erupties als die van M. De Cooman zouden moeten luisteren, dan zou Louis Vos deze geprofileerde visie niet meer mogen hebben en *Veto* zou ze zeker niet mogen publiceren. Geschiedenis blijft dan het unieke jachtterrein van mensen die over archieven beschikken waar zij "maar even hoeven in te duiken" om eeuwige waarheden op te diepen.

Dat is onzin natuurlijk: indien De Cooman een andere geprofileerde visie op datzelfde verleden heeft — al dan niet op basis van zijn archieven of op basis van zijn vooroordelen — dan belet geen mens hem die uit te werken en ter discussie te stellen. Hij zal dan wel ervoor moeten zorgen een ietwat logischer verklaring te bedenken voor het *fenomeen* 68 dan de bewering dat het "slechts door de passiviteit van de toenmalige studentenmassa" was dat de linkervleugel ooit zoveel armslag heeft gekregen.

Eddy Daniels

Vorige week dinsdag vierde het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) zijn 100-jarig bestaan. In de namiddag was er eerst een eucharistieviering gevolgd door een academische zitting in de universiteitshal. Daarop waren als sprekers o.a. uitgenodigd Paul Goossens, ooit nog enkele jaren lid van VRG rond 1965 maar dan overgestapt naar de economische wetenschappen, "verblid door de eeuwige groei die men ons toen beloofde". Ook Marc Eyskens, VRG-praeses in 1955-'56, beklimt het spreekgestoelte om aldaar een bloemrijke vergelijking op te bouwen van vandaag met dertig jaar geleden. De aandachtige toehoorders v.l.n.r. Ivo Mechels, praeses 1984-'85, Ann Elias, praeses 1985-'86, rektor Roger Dillemans en rechtsdekaan Roger Blanpain.

(foto's Veto)

RvS: what's in a name

Ongeveer maandelijks vergadert de Raad voor Studentenvoorzieningen kortweg "RvS" genoemd, en meestal verschijnt daar ook een kort verslagje van in Veto. Maar waarover gaat het daar in feite rond deze zeshoekige vergaderingstafel op de tweede verdieping van de Hallen? Een summiere voorstelling.

Vooreerst, wie zit daar eigenlijk? De RvS is paritair samengesteld en bestaat uit drie fracties, die elk zes leden tellen, namelijk de profen, het personeel van de sociale sector en de studenten: 4 van ASR en 2 van KRUL. De voorzitter studentenaangelegenheden is een prof en recent benoemd, samen met de verkiezing van een nieuwe rektor.

Akademische Raad heeft prof. R. Maschelein van de fakulteit geneeskunde verkozen ter vervanging van prof. M. Sabbe. De nieuwe voorzitter kan op het vlak van sociale politiek wel op enige ervaring rekenen: in zijn studententijd was hij ondermeer voorzitter van sociale raad en later zetelde hij ook nog op de RvS.

Doelstelling

Volgende en belangrijkste vraag: wat is de doelstelling van de RvS? Tot spijt

van wie het benijdt, maar dé doelstelling bestaat erin de *demokratisering van het universitaire onderwijs te bevorderen*. Deze taak kan op twee nivo's gesitueerd worden, enerzijds de toegang tot de unief verruimen en anderzijds het informeren, opvangen en begeleiden van studenten via de individuele dienstverlening. Het is lovenswaardig dat de direktie van studentenvoorzieningen, Jan Bauwens, deze doelstellingen nog eens expliciteerde bij de ontwerpvergadering. Kwestie van de goede zaak niet uit het oog te verliezen. Voor sommigen kan dat hard nodig zijn.

Waar houdt de RvS zich nu concreet mee bezig? De RvS is belast met het beheer van de sektor studentenvoorzieningen van de KUL en die omvat ondermeer de Alma's, de universitaire residenties en huisvestingsdienst, de psycho-medische diensten, de sociale dienst, de dienst voor studie-advies, de juridische dienst...

Onderzoek

Onder beheer van de sektor studentenvoorzieningen verstaat men onder andere de verdeling van de beschikbare financiële middelen. Het totale budget bestaat uit een goeie 300 miljoen, waarvan ongeveer 200 miljoen subsidies en 100 miljoen eigen inkomsten, voornamelijk van de Alma

en huur van de universitaire residenties.

De beschikbare middelen verdelen is echter niet de voornaamste opdracht van de RvS. In het kader van het verzekeren van de continuïteit en de uitbreiding van de sociale sector, lijkt onderzoek naar de sociale situatie van de student, en vooral de problemen, belangrijker. Op basis van die concrete gegevens kan een degelijk *toekomstperspektief* uitgewerkt worden. Het kan de demokratisering van het onderwijs alleen maar bevorderen.

Hierbij is het zeker vermeldenswaardig dat de nieuwe voorzitter, prof. R. Maschelein, precies het belang van dit onderzoek onderstreept op de vergadering vorig vrijdag. Het voorstel van rektor Dillemans om denkgroepen op te richten vond hij zeker de moeite waard en nodigde iedereen uit om voorstellen te doen.

Vanuit de personeelsfractie werden direct twee concrete initiatieven gelanceerd. Zo zou er binnenkort een grondig onderzoek komen naar de voedingsgewoonten van de student en ook het probleem van de studiedruk en examenbelasting wordt nader bekeken.

De ASR-fractie had reeds vorige vergadering aangedrongen op een vergelijking van het vroegere beurzenstelsel met het huidige, maar om technische redenen is dit niet op korte

Cardo Kaartenbakken.
Capaciteit van 250 tot 1000 steekkaarten.
Formaten A, A6, A5 en A4.
Verkoopadviesprijs:
Cardo 250 A: **270,-** f (127,-)

Basko Papiermanden.
Rond model 13 of 18 l.
Vierkant model 20 l.
Verkoopadviesprijs:
Basko 13: **230,-** f (113,-)

Collecta-Transit.
Collecta tijdschriften-cassettes.
Transit brievenbakjes.
In stevig slyreen.
7 verschillende kleuren.
Verkoopadviesprijs:
Collecta: **173,-** f (1145,-)
Transit: **155,-** f (1130,-)

ESSELTEL

Vraag onze speciale actieprijs.

acco s.v.
tienzestraat 134, leuven

papierhandel

tel.: 016/23.35.20
22.12.49

termijn realiseerbaar. Maar misschien zijn ze wel bang dat het huidige stelsel de vuurproef niet zo goed zou doorstaan. Wat betreft de universitaire residenties, drongen we er verder op aan dat er, per residentie, een duidelijk beeld zou gegeven worden van het aantal studenten in de verschillende sociale categorieën. Ook werden er concrete cijfers gevraagd in verband met inschrijvingen van EG-studenten aan de KUL.

Volgende vergadering worden verdere voorstellen verwacht, aldus de

voorzitter.

Dat de doelstelling nog eens dik in de verf gezet wordt, en dat de nadruk gelegd wordt op onderzoek als basis om een degelijk beleid uit te stippen, kan alleen maar toegejuicht worden.

Als de resultaten daarvan nu ook nog gebruikt worden om het *beleid* te veranderen, zijn we helemaal uit de goeie weg.

Wat betreft de demokratisering van het onderwijs als onderdeel van een betere wereld natuurlijk.

Marc Sys

Dat sinds 14 maart van dit jaar 16 Cruise-raketten in Florennes genesteld hebben, is wel genoegzaam bekend. In de direkte omgeving van DE knop, hebben zich een groep vredesmilitanten als engelsbewaarders in loopgraven ingegraven. Nadat pogingen om een kafee te huren in deze omgeving mislukt waren, door politieke onwil van de betrokken brouwerij, werd een radikalere oplossing gekozen, nl. de aankoop van een huis. In een deelgemeente van Florennes, Rosée, grenzend aan de uitgestrekte militaire basis, werd in het begin van dit jaar aldus de Florennade gesticht.

In de propagandafolder vinden we drie omschrijvingen van wat de Florennade wil zijn: 'aktiehuis', 'vredesaktiebasis', 'koffiehuysje'. Krachtens de folder wil de Florennades de mogelijkheid bieden "om ter plaatse te komen aktievoeren vanuit een comfortabele uitvalsbasis (een ruim huis, goede keuken, goed gelegen, kortom: comfort op de barrikaden)." Verder biedt men informatie aan, naast een kopje thee of koffie en overnachting voor heelwat mensen.

"Bont en bondig komt het erop neer dat Florennade een haard van verzet wordt van werkelijk en radikaal verzet tegen de kernwapens en het militarisme. Dus: allen daarheen. Maar opgepast: wij willen het geweldloos houden. Geweldloos, maar niet weerloos", aldus de Florennade.

De afgelopen maanden is de Florennade nagenoeg onafgebroken in het nieuws geweest met aktieweken, waarin vooral de piknikken op de basis krantenkoppen wisten te versieren door o.m. het groot aantal arrestaties en de vaak vrij lange voorarresten van de arrestanten. Voor steeds meer vredesmilitanten is de aktieve Florennade de speerpunt van de vredesbeweging geworden.

Twaalf akties, drempel repressies

De vele akties van de Florennade rond de militaire basis in Florennes bleven vanzelfsprekend niet onbeantwoord vanuit de overheid. Van 7 tot 14 april van dit jaar werd er een gesponsord aktiekamp georganiseerd. Op 12 april klommen 68 mensen over de omheining van de basis, waarvan er prompt 12 werden gearresteerd en meer dan 2 weken vastgehouden. Over hun behandeling door de ordehandhavers stelde Agalev'er Ludo Dierickx op 7 mei van dit jaar in het parlement bij interpellatie volgende vragen: "Hebben arrestanten gedurende de eerste 24 uren van hun aanhouding recht op slaapgelegenheid? Is het toegelaten dat arrestanten met meer dan veertig in een vrachtwagen worden geduwd, waarvan het aantal zitplaatsen 22 bedraagt? Mogen rijkswachters aan mannelijke en vrouwelijke arrestanten vragen zich uit te kleden tot op het slipje om het fouilleren te vergemakkelijken? Is het toegelaten dat arrestanten na 24 uur te zijn vastgehouden, worden weggevoerd om 20 km verderop te worden losgelaten? enz..."

Tijdens deze aktieweek vaardigt de burgemeester van Florennes een samscholingverbod uit voor elke samscholing van meer dan vier personen in een straat van 500 meter rond de basis en dit voor onbepaalde duur, een beslissing die onlangs door grondwetsspecialist L. Neels in het BRT-magazine Aktueel onwettelijk werd genoemd.

Tijdens deze aktieweek krijgt ongeveer elke bezoeker in Florennes een procesverbaal aangemaakt. Alle auto's worden van binnen en buiten

Voor een promenade in Florennes: de Florennade!

gecontroleerd, grote hoeveelheden gereedschappen worden in beslag genomen, en sommige personen worden zonder de minste aanleiding meegenomen naar het politiebureau en voor 24 uren vastgehouden...

Tussen 6 en 9 augustus wordt door het Vredesaktiekamp de 40ste verjaardag herdacht van de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki. Wederom worden akties gevoerd aan de basis en ditmaal worden een aantal Agalev-Ecolo parlementairen een tijdlang vastgehouden omdat zij ook op de basis meenden te piknikken.

Recenter in het nieuws was er de "Massale piknik" op de basis op zaterdag 14 september. Weer trokken 18 mensen over de omheining, waarna ze prompt gearresteerd werden. Allen werden ditmaal ongeveer een maand in voorarrest gehouden.

Een ezel stoot zich geen tweemaal aan...

Met één van de 18, nl. Marc Van Mechelen, hadden wij hierover een gesprek. Aan hem de vraag, "waarom al dat gepiknik op de basis?"

Volgens Marc is het betreden van de basis in de eerste plaats een daad van burgerlijke ongehoorzaamheid om een onrechtvaardige regeringsbeslissing, nl. de 16 raketten toch te plaatsen in weerwil met de wil van de bevolking, aan de kaak te stellen. "Immers, wanneer de fundamente van onze democratie door de dienstdoende regering worden aangetast, zijn we moreel verplicht ongehoorzaam te zijn aan haar onrechtvaardig gezag", voegt een tekst van de Florennade hieraan toe.

De arrestanten werden opgepakt op beschuldiging van artikel 120ter van het strafwetboek dat het binnendringen van militaire terreinen verbiedt. Volgens Marc beschermte de wet en het aanwezig staatsapparaat de raketten tegen de bevolking, en zijn ze aldus beiden de facto onrechtvaardig. Het staatsapparaat dat zich ongehoord repressief opstelt, is het duidelijkste bewijs dat de beslissing om raketten te plaatsen een beslissing was tegen de wil van de bevolking. Dat men ondanks de repressie op 14 september andermaal over de omheining is geklommen, heeft o.m. te maken met het willen duidelijk maken aan de ordehandhavers, dat de ge-

voerde intimidatie niet lukt. Twee mensen die in april van dit jaar bij een piknik werden opgepakt, waren er nu opnieuw bij. Voor de onderzoeksrechter hadden ze in april trouwens verklaard, dat ze een volgende keer weer zouden meedoen.

Schoenmakers en hun leest

Bij het verhaal van hetgeen de 18 overkomen is tijdens hun voorhechten valt weer de blinde repressie op. Tijdens de rechtzitting voor de raadkamer in Dinant op 19 september, worden de advocaten voortdurend onderbroken en tegengesproken. De voorzitter van de Raadkamer raadt de manifestanten aan in Rusland te gaan manifesteren en zegt over de gebeurtenissen 40 jaar geleden in Hiroshima: "... Ils n'étaient pas nés encore." De beslissing van de Raadkamer wordt trouwens niet gemotiveerd.

De Kamer Van Inbeschuldigingstelling in Luik motiveert op 26 september haar beslissing om de voorhechten van de 18 te laten voortduren wel. Hier heet het dat "de vastberadenheid van de aktievoerders doet vrezen dat deze zullen in herhaling vallen als ze in vrijheid worden gesteld". De aktie wordt hier een "gevaar voor de publieke veiligheid en vrede" genoemd.

In een reactie op dit soort uitspraken wordt begin oktober op een perskonferentie door verscheidene organisaties, onder voorzitterschap van de Liga voor Mensenrechten, gesteld dat het hier gaat om een politiek misbruik van de voorhechten, en dat de onderzoeksgerechten zich opstellen als een politieke overheid die in de eerste plaats afschrikking wil optreden tegenover verdere vredesakties.

Ondanks hun vrijlating, net voor de parlementsverkiezingen, zijn de 18

in beroep gegaan tegen het feit dat ze in voorarrest werden opgesloten bij het Hof van Cassatie, o.m. omdat die rechterlijke beslissingen niet gepersonaliseerd waren (voor alle 18 één aanhoudingsmandaat) en het feit dat de beslissingen onvoldoende gemotiveerd waren.

Niet Chili, maar België

Ronduit ergerlijk is hetgeen Koen Goemans overkwam in de gevangenis van Lantín tijdens dit voorarrest. Reeds na enkele dagen verblijf in deze gevangenis in Luik krijgt Koen verschrikkelijke buikpijn. De Lantín-dokter schrijft hem telefonisch een maagpoeder voor. De cipiers schenken geen aandacht aan het geval: "We hebben hier wel meer dergelijke drugpatiënten gehad", zo luidt het.

Hij blijft echter vier dagen lang kabaal maken, tot hij op 25 september in allerijl naar een ziekenhuis wordt gevoerd, waar hij onmiddellijk geopereerd wordt aan een blinde darmontsteking met complicaties. Vier dagen later tekent de dokter een attest waarin hij de complicaties vaststelt en kalme en rust voorschrijft tijdens de nazorg, iets dat volgens hem bezwaarlijk kan in een gevangenis.

Als Koen terug in de gevangenis terecht komt op 4 oktober, wordt hij aankomst o.m. zijn pleister afgetrokken om te zien of hij er niets achter verstopst. Dit gebeurt door cipiers, die niet de nodige steriliteit in acht nemen. De pleister moet dagelijks vervast worden, iets wat hoegenaamd niet gebeurt... Als gevolg van deze behandeling kondigt op 10 oktober Jef De Loof van de Medici tegen Atoomwapens aan, dat bij de orde van geneesheren een drievoudige klacht wordt ingediend tegen de handelswijze van de Lantín-dokter en tegen de Lantín-directieur die de Florennesbetogers systematisch in onzekerheid laat over hun juridische verweermiddelen.

Deze week is er in Florennes de zogenaamde Witte Week en die vindt plaats van 27 oktober tot 3 november. Vooral op 3 november wordt er weer een "harde aktie" gevoerd. Wie contact wil met de Florennade moet schrijven of bellen naar Route Charlemagne 20, 5526 Rosée, 082/68.88.62. Ook financiële steun voor de proceskosten, voor afbetaling van de lening van het huis is dringend welkom.

Luc Vanheerentals

omdat de bundeltjes ineens gesorteerd en geniet werden.

Bedenkingen

Uiteindelijk had het presidium van VTK wel enkele bedenkingen bij heel deze zaak. Het is schandalig dat enkele personen zo misbruik maken van de eerste kanners. Eerst en vooral is het voorbarig om tijdens de tweede week van het akademiëjaar al examenvragen beginnen te verkopen, examenvragen die bovendien niet allemaal up-to-date zijn. Een ander verwijt dat deze 'heren' kan gemaakt worden, zijn de belijdende opmerkingen in de tekst. "... par Monsieur Nonthomb BLIJF ERAC, HUI HEEFT AIDS!" Zoals past gewoon niet.

Bovendien maakten deze personen misbruik van de naam VTK, en probeerden ze geld te verdienen ten koste van anderen, een mooi beginsel voor de vrije-markteconomie, maar dat is niet van toepassing in verband met onderwijszaken. De gemaakte winst (300 x 20 fr) werd ondertussen al overgemaakt aan de jaarverantwoordelijken van eerste kan.

Vervolg

Ondertussen bleek dat er kapers op de kust waren. Woensdag 23 oktober zijn er enkele (andere) kerels voor beide groepen van eerste kan komen verklaren dat zij van VTK waren en dat zij tegen democratische prijzen examenvragen aanboden, namelijk 17 bladzijden voor 40 fr, ditmaal zonder racistische opmerkingen. Ook deze vragen hadden last van ouderdom, er stonden nog vragen in van het vak "wijsbegeerte", een vak dat vier jaar geleden van prof is veranderd.

Natuurlijk had VTK met deze zaak niets te maken. Het lukratieve karakter van het eerste 'schandaal' heeft blijkbaar bepaalde personen ertoe aangezet het ook eens te proberen. Wij houden u nog op de hoogte.

Bruno Peeters

Schandaal

De voorbije weken dachten enkele personen misbruik te maken van de eerste kanners burgerlijk ingenieur. Zij boden namelijk examenvragen en nog wat meer te koop aan voor een alles behalve democratische prijs. Een overzicht van de gebeurtenissen.

Dinsdag 15 oktober kwamen twee KVHV-ers, 'gepet en gelint', voor beide groepen van eerste kandidatuur burgerlijk ingenieur een schachtenaktivering van KVHV aankondigden.

Woensdag 16 oktober komen dezelfde twee personen, ditmaal zonder pet en lint, een bundel examenvragen verkopen aan dezelfde eerste-kanners. De bundel die zij verkopen blijkt 40 bladzijden te tellen en de ronde som van 100 fr te kosten. Dit is niet alles. Tussen de vragen door staan er enkele leuke opmerkingetjes. Wij citeren: "n.v.d.r. Linkse Ratten, Rol Uw Matten". Bovendien zijn de vragen die zij aanbieden van minderwaardig kaliber. Een bepaalde professor had de gewoonte maar tien verschillende vragen te stellen, tot voor enkele jaren. De brave prof had toen namelijk ontdekt dat "zijn" vragen op grote schaal verspreid werden.

Bijzonder storend was bovendien de vermelding "met de groeten van VTK". VTK had niets, maar dan ook helemaal niets te maken met deze vragenbundel. Daarom vielen de mensen van VTK compleet uit de lucht toen enkele eerste kanners op de kursdienst van VTK navraag kwamen door naar die bewuste examenvragen. Donderdagmorgen werden de eerste kanners in de les gewaarschuwd dat de

verkochte examenvragen niet atkomstig waren van VTK, en dat er verdere maatregelen getroffen gingen worden tegen de personen die hiervoor verantwoordelijk waren. Bovendien werden de eerste kanners gewaarschuwd voor andere kapers op de (examenvragen)-kust.

Het presidium oordeelde dat deze zaak belangrijk genoeg was om door te geven aan de fakultaire overheid. Donderdagmiddag was er informeel contact met de dekaan, professor Snoeys, waar deze beloofde beide personen, — hun namen waren al bekend — bij zich te roepen. Na een telefoontje met het KVHV-hoofdkwartier bleek men daar zeer verbaasd te zijn over het gedrag van beide leden. Dadelijk bood de persoon aan de andere kant van de lijn zijn ekkuses aan en zei dat het KVHV als vereniging daar helemaal niets mee te maken had.

Op voorhand al was er donderdagavond een beperkte presidiumvergadering belegd. Daar werd natuurlijk ook deze kwestie besproken. Het resultaat was dat men besloot voorlopig geen ruchtbaarheid aan de zaak te geven, en het resultaat van het gesprek van Snoeys met beide personen af te wachten.

Tijdens dat gesprek legden beide personen een faktuur voor waarop stond dat zij twee (2!) frank per kopie betaald hadden, hetgeen de vrije hoge prijs (100 fr voor 40 bladzijden) verklaarde. Telefonisch beloofde professor Snoeys deze faktuur door te spelen aan VTK. Bovendien had hij gevraagd dat de winst, die er was, zou besteed worden aan jaaraktiviteiten van eerste kandidatuur.

Maandag ging er iemand met deze faktuur naar de desbetreffende kopie-zaak. Het bleek dat zij inderdaad twee frank per kopie betaald hadden, dit

IPPNW-symposium

9 en 10 november, VUB in Brussel, auditorium Q: een symposium van de International Physicians for the Prevention of Nuclear War, die zopas nog de Nobelprijs voor de Vrede hebben gekregen. Voertaal van het symposium: Engels. Tema: Nuclear War in Europe: Medical and Scientific Perspective. Studenten betalen 500 fr voor één symposiumdag (inbegrepen lunch en symposiumverslag).

Inschrijvingen en inlichtingen: Medische Werkgroep tegen Atoomwapens, Triomflaan 74, 1160 Brussel, 02/649.02.73 of 053/21.33.00.

Margot en de mannen

(vervolg van p. 1)

Veto: En wat voor mannen zijn dat dan? Zijn dat mannen die gefrustreerd zijn in hun huwelijk, of zijn er ook anderen?

Margot: «Wie is niet gefrustreerd? Maar buiten dat, het is een soort dienstverlening, een seksuele dienstverlening. Je hoeft ook geen ruggen te hebben om je eens lekker te laten masseren!»

Veto: Kunnen jullie zelf nog een min of meer normale relatie opbouwen? Houden jullie er geen mannenhaat aan over?

Margot: «Nee hoor, ik vind mannen nog steeds hartstikke leuk.»

Veto: Is dat algemeen?

Margot: «Ik kan niet voor anderen spreken, maar ik denk dat het voor een prostituee heel moeilijk is om een goede privé-relatie op te bouwen vanwege die dubbele moraal, vanwege die voor-

geld te verdienen, maar ik verkoop niets.»

Veto: De klant is dus niet de koning?

Margot: «Nee, absoluut niet. Het is een kwestie van overleg. Er is vraag, dus ik bied aan en daarna onderhandel je. D'er zijn twee mensen die allebei willen en die samen een deal maken. Dus er is geen sprake van een meerdere of een mindere, ook niet van macht of onmacht. We zijn erin gelijk, want het is onze beider keuze. Hoe bewust of onbewust dan ook!»

Veto: Valt dat soms niet tegen. Je krijgt toch ook alles over de vloer...

Margot: «Nou kijk, echte psychopaten, dat valt best mee. Over het algemeen wordt in Nederland daar redelijk voor gezorgd. Een echte psychopaat zal een meisje grijpen en verkrachten en vermoorden en niet zomaar naar de hoeren gaan. Hoewel

Akademische graden

Het hangt allemaal in de lucht: afschaffing van het jaaronderwijs, invoering van een kredietpuntenstelsel, studieprogramma's die bepaald worden door de Hoge Raad. Naar aanleiding van een belofte die minister Coens deed in de loop van vorig jaar om de problemen in verband met vrijstellingen definitief op te lossen in een nieuwe wet op de academische graden, werd vorige vrijdag op Kringraad-ASR een werkgroep opgestart.

In de loop van de jaren werden reeds vele wetten voorgesteld betreffende academische graden. Momenteel is bij Coens-Bertouille een wetsvoorstel in de maak. De eekste inhoud ervan is tot nu toe onbekend, maar men kan vermoeden dat het sterk zal gelijken op dat van Coens-Tromont uit 1982. De oprichting van een Hoge Raad voor universitair onderwijs en de mogelijkheid tot invoering van een Kredietpuntenstelsel (KPS) waren de meest opzienbarende kenmerken van dit wetsvoorstel.

Minister

Momenteel maakt men in de wet op het universitair onderwijs een onderscheid tussen wettelijke en wetenschappelijke graden. De vakken die een student moet afleggen om bijvoorbeeld kandidaat geneeskunde te worden zijn de wet bepaald, daarom noemt men geneeskunde een wettelijke graad. Andere wettelijke graden zijn: filosofie, germanie, romaanse, klassieke, geschiedenis, rechten, enz. De wetenschappelijke graden daarentegen (psychologie, pedagogie, economie...) worden wel gedeeltelijk door de wet beschermd, maar de studieprogramma's worden volledig door de universiteit zelf opgesteld. In het wetsvoorstel van '82 zou dit onderscheid opgeheven worden. De programma's van alle studierichtingen zouden dan door de minister — bij koninklijk

besluit — worden bepaald op advies van een Hoge Raad. Dit systeem zou een versimpeling betekenen van de onderwijsprogramma's.

Wij willen hierbij twee bedenkingen voegen. Ten eerste is het mogelijk dat de studielast en de studietijd "versoept", met ander woorden: stijgt. Nu is immers de wet een rem op de uitbreiding van programma's en deze rem zou wegvallen. Ten tweede staat in de wettelijke letterlijk dat "bevoegde personen en organisaties op de Hoge Raad toelaatbaar zijn" (zijn studenten ook bevoegd?) zodat een grotere mogelijkheid ontstaat tot meer invloed van de industrie op het universitair onderwijs. Deze invloed bestaat uiteraard nu ook en is niet per se slecht, maar het gevaar bestaat dat de unie superspecialisten gaat afleveren onder invloed van industriële belangen, terwijl de industrie eigenlijk zelf voor haar specialisten zou moeten zorgen.

Kredietpuntenstelsel

Een tweede onderdeel van de problematiek is de openheid op een kredietpuntenstelsel. Wij willen vooraf duidelijk stellen dat de wettelijke niet expliciet een KPS invoert, maar dat het de mogelijkheid openlaat. In het huidige onderwijsstelsel aan de KUL wordt het verschil in waarde van een vak alleen uitgedrukt in lesuren, bijvoorbeeld 2 of 4 uren per week. Ook moet je per jaar een welomschreven aantal vakken afleggen. In een KPS krijgt ieder vak een waarde, uitgedrukt in een aantal punten of 'kredits'. Je behaalt pas een graad (kandidaat, licentiaat) als je een aantal kredits verworven hebt. Het jaaronderwijs zou dus afgeschaft worden.

Men stelt vier mogelijke doelstellingen van een KPS: grotere keuzevrijheid in vakken, individualisering van het studietempo, vlotte overstapmogelijkheden binnen en buiten de unie en een beheersing van het onderwijsstelsel door het toekennen van een aantal kredits per vak, zodat men een rechtvaardige studiebelasting kan instellen.

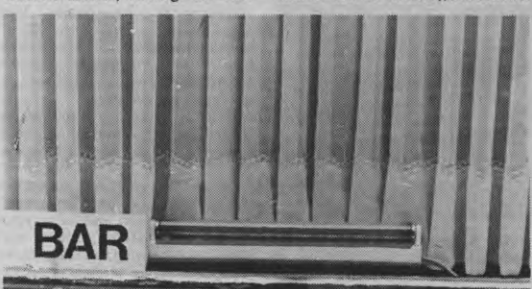
Opnieuw willen we bij elke doelstelling een kritische bedenking laten horen. Een grotere keuzevrijheid is OK, maar als je vertrekt van de stelling dat universitair onderwijs als basisopleiding moet fungeren die toegang biedt tot een aantal beroepsmogelijkheden, dan heb je geen ruimere keuzevrijheid nodig. Stel dat in godsdienstwetenschappen plots een waaier van keuzevakken wordt ingevoerd, dan wordt het mogelijk dat iemand meer afweert van oosterse wijsbegeerte dan van de katholieke godsdienst die hij of zij als toekomstige leerkracht zal moeten onderwijzen.

Voor individualisering van het studietempo is veel te zeggen. Niet iedere student studeert even snel. Gevaar is dan wel dat je pas na vier jaar inzicht dat je niet geschikt bent om bijvoorbeeld geneeskunde te studeren. In verband met overstapmogelijkheden wil het wetsvoorstel enkel de formele problemen oplossen, terwijl de problemen hier eigenlijk meer met de inhoud van het vak te maken hebben. Een student(e) sociale school moet als zij/hij daarna enige kandidatuur pol en sok wil gaan studeren het vak 'sociologie' afleggen, ondanks het feit dat ze al heel wat sociologie te verwerken kreeg. De unie staat echter wantrouwig ten opzichte van de kwaliteit van een NUHO-diploma.

Tenslotte is het beheersen van het onderwijsstelsel een oude eis van de studenten. Het gevaar bestaat echter dat in een KPS een kleinere controle op de studietijd kan uitgeoefend worden door veleisende profen. Bijvoorbeeld: twee kan rechten is veel te zwaar. In het huidige systeem zal je een opmerkelijk laag slagsingspercentage kunnen vaststellen en een programma verandering doorvoeren. In een KPS kan je zo iets moeilijker vaststellen. Erger is dat in het wetsvoorstel niets gezegd wordt over hoe men het systeem zou beheersen, dus hoe men de waarde van een vak zou meten, en juist daarmee staat of valt een KPS.

De toekomst zal alles moeten uitwijzen. Maar de werkgroep academische graden zal zo snel mogelijk contact opnemen met het ministerie en andere instanties om te polsen hoe het nu zit met het wetsvoorstel. We houden je op de hoogte.

Hans Van Cauwenbergh

oordelen die er bestaan ten aanzien van prostitutie.»

«Ik denk dat we van daaruit de zwarte schapen onder de vrouwen zijn.»

Veto: Het ligt dus niet zo zeer aan nare ervaringen?

Margot: «Nee hoor.»

Tof beroep?

Veto: Als ik het goed begrijp kunnen jullie daar nog best plezier aan beleven of is het gewoon een klus die geklaard moet worden?

Margot: «Het is aan de ene kant gewoon werk maar dat neemt niet weg dat je met mensen werkt en de één ligt je beter dan de ander. Er zijn ook veel leuke momenten, leuke ervaringen.»

Veto: Is het waar dat slechts aan lager wal geraakte vrouwen in de prostitutie stappen of zijn er ook bij uit 'roeping'?

Margot: «Het is voor mij een bewuste keuze (n.v.d.r. tijdens het debat later op de avond zegt ze evenwel dat ook het financiële aspect doorwoog). Ik ben niet aan lager wal geraakt en niet aan drugs verslaafd en niet zielig en geen mannenhaatster — ik vind mannen nog steeds leuk. Ik vind het een prima vak. Het is één van de weinige beroepen voor vrouwen die royaal betaald worden.»

Veto: Kun je wat konkreter zijn omtrent je prijs?

Margot: «Nee!»

Veto: Ben je van plan na een tijdje ermee te kappen?

Margot: «Ik weet het niet. Ik bedoel... ik zou op het moment niets leukers weten. Ik schei er zo nu en dan weer een poosje mee uit en ga ik weer 'nits anders doen. Dat betekent dat ik van minder geld moet leven, maar dat is dan ook een bewuste keuze. Maar ik merk dat ik toch iedere keer terug verlang naar die vrijheid van de prostitutie. Ik kan komen en gaan wanneer ik wil. Doen wat ik wil, niet doen wat ik wil niet.»

Veto: Jij spreekt van vrijheid, maar in feite verkoop je jezelf toch?

Margot: «Ik verkoop niets. Niemand kan mij bezitten, alleen ik! Wat verkoop ik?»

Veto: Als ik het kru mag stellen: je lijf.

Margot: «Nee. Als ik de hele dag koekjes sta in te pakken in een fabriek, verkoop ik mijn lijf precies hetzelfde. We zijn allemaal hoeren, we zijn allemaal hetzelfde. Alleen gaat het bij mij niet om handen maar om een kut, dat is het enige verschil. Maar ik maak zelf uit wat ik daarmee doe, terwijl in een fabriek de chef uitmaakt wat je met je handen moet doen. Ik heb dat zelf in de hand. Het is mijn eigen handel. Het is een stuk van mijn lijf en daar wens ik het alleenrecht over te hebben. Ik gebruik dat deel van mijn lichaam om

het wel één enkele keer voorkomt, en dat is triest.»

AIDS-terror?

Veto: De recente AIDS-rage heeft die nog geen panikerige reacties veroorzaakt?

Margot: «Nee, ze zijn in Amsterdam bezig met een onderzoek onder prostituees en tot nu toe zijn er nog geen resultaten: allemaal gezond!»

Veto: Zijn er geen klanten die afgehaakt hebben?

Margot: «Ik merk wel een beetje spanning. Niet panikerig. Ik heb wel dat mannen zich afvragen in hoeverre ze risico's lopen. Maar daar zijn ze zelf bij. Een kondoom is de beste bescherming.»

Veto: Deze avond wordt onder andere ingericht door het Vrouwenhuis. Hoe sta jij eigenlijk tegenover de vrouwenbeweging?

Margot: «Ik vind mannen en vrouwen allemaal prima. Ik vind het jammer dat er een vrouwen- en mannenbeweging is, hoewel ik het ook goed vind: het is heel goed om eens na te denken over de huidige structuren, die verschillen die er zijn... Ik denk niet dat je daar los van elkaar uitkomt. Ik zie meer in een mensenbeweging.» □

VTK-bigband zoekt muzikanten

VTK Vorig jaar werd de VTK-bigband boven de doopvont gehouden. De leden werden vooral gerekruteerd uit de ingenieursstuden, maar ook daarbuiten. Na een moeilijke start, op zoek naar partituren en een evenwichtige samenstelling, volgden er al een hele trits optredens, o.a. bij de 24-uren van Heverlee, het VTK-galabal en ter gelegenheid van Leuven-vol-muziek.

De bigband is zijn kinderziekten nu ongeveer te boven. Toch worden er nog dringend enkele blazers gezocht van het slag saksofoon, trompetist en/of trombonist alsook nog een gitarist. Het is immers zo dat in de beperkte bezetting van de bigband geen enkele stem mag ontbreken en dat men liever te veel dan te weinig muzikanten heeft. Als je geïnteresseerd bent, kan je contact opnemen met Bart, Regestaar 36 of gewoon rechtstreeks met instrument en pupiter naar de repetitie afzakken, elke maand om 20u in de bar van Cité Arenberg (plat gebouwtje bij Alma 3). Join the band! □

Leuven, don't stop the dance

Jean-Marc Adolphe was gedurende twee weken als free-lance-journalist in Leuven om voor de Franse krant l'Humanité het Klapstuk te verslaan. Daar deze Franse belangstelling ons enigszins verbaasde, hadden we de avond voor zijn afreis het volgende, al even verbazende gesprek.

Veto: Morgen vertrek je terug naar Parijs. Hoe evalueer je de veertien dagen van het Klapstuk-festival die je hebt meegemaakt?

Adolphe: «Ik vind dat het Klapstuk een belangrijk en origineel festival is omdat het één van de weinige festivals is waar men nieuwe mensen en groepen ontdekt. Men kan spreken van een opening vanuit Leuven naar Europa, omdat de groepen die hier als volkomen onbekend geprogrammeerd worden, enkele jaren later overal in Europa bekend zijn. Er zijn zo nog enkele festivals in Europa, maar het aantal is gering. In Frankrijk heeft men bijvoorbeeld zelden gelegenheid op festivals groepen te zien die niet uit Frankrijk komen, of het moeten natuurlijk grote namen zijn, zoals Merce Cunningham of Anne Teresa De Keersmaeker. In Leuven heb je ook wel die grote namen, zoals de Lucinda Childs, maar daarnaast zijn er ook minder bekende.»

Veto: In Parijs wordt er dus geen nieuw talent ontdekt.

Adolphe: «We hebben wel het Théâtre de la Bastille, dat inspanningen doet, maar waar gaan die programmeurs naartoe? Die zijn hier naar Leuven gekomen, om bijvoorbeeld Van Runt te zien. Verder heb je in Parijs ook nog het probleem dat het publiek niet erg nieuwsgierig is en men moedigt die nieuwsgierigheid ook niet aan. Hier in Leuven voelt men die nieuwsgierig-

heid. Verder moet men er ook mee rekening houden dat in tijden van crisis de Parijse programmeurs meer managers zijn dan mensen die aan 'cultuur' doen. Het is dat wat ik bewonder in Michel (Uytterhoeven). Ik denk dat Michel moeite doet om nieuwe dingen te doen. In Frankrijk zien de programmeurs voor alles de rendabiliteit van hun programma. Als men dan daarentegen het budget van het Klapstuk bekijkt; iedere Franse programmeur zou daarvan zeggen dat het onmogelijk is om daarmee een festival te organiseren. Dat komt ook omdat men een aantal mensen full-time moet betalen en dat alleen al doet de kostprijs stijgen.»

Veto: Hier heb je mensen die dat gratis doen.

Adolphe: «Het Klapstuk-festival blijft voor mij een mysterie. Ik zie echt niet hoe dat allemaal werkt. Het is misschien ook de originaliteit van het Klapstuk dat kadert in een universitair milieu. Dat is zeer zeldzaam. Het is zeer zelden dat je in Europa die samenvoeging ziet van een culturele gebeurtenis en de universiteit. In Frankrijk zou zo iets gewoon ondenkbaar zijn. Het was een heel verwondering tot ik zag dat het Klapstuk zijn bureau had binnen de universiteit en dat een groot deel van de voorstellingen in een universiteitsgebouw plaatsvonden. In Frankrijk gaan de studenten zeer weinig naar voorstellingen. Dat komt misschien ook omdat een voorstelling veel meer kost: gemiddeld 400 frank, terwijl hier gemiddeld 200 frank.»

Veto: Welke voorstelling heeft je het meest aangesproken?

Adolphe: «De Childs hebben me de grootste shock gegeven. In Parijs heeft de groep geweigerd te spelen omdat de technische middelen er niet waren. Het is dan ook verbazend dat een klein festival als dit dat wel kan. Harry De Wit heeft me ook aangesproken,

omdat er tussen hem en Laury Booth een werkelijke ontmoeting was, die er niet was in de voorstelling in Parijs, waar Harry met een Nederlandse zangeres danste. Het is dan ook heel intelligent geweest om Harry De Wit en Laury Booth samen te brengen. Het resultaat bewijst dat.»

Veto: En de groep O die deze avond speelde?

Adolphe: «Je wil zeggen de groep nul? Dat stuk nerveerde me erg, omdat het misschien allemaal misschien talentrijke en sympathieke mensen zijn, maar ze hebben gedacht dat ze een spektakel konden maken door hier en daar wat op de scène te doen, en dan nog met een Steve Paxton op de scène, die daar totaal niets kwam doen. De mensen die het goed vonden, konden niet zeggen waarom. Als je dan naar een reden vraagt, dan zeggen dat je niet alles moet kunnen verklaren, maar dan kan je in feite alles verklaren.»

«De fout van de groep nul is dat ze niet geschrapt hebben. Dat heb je ook als je een artikel schrijft: het schrijven begint pas met het schrappen. In dit spektakel was er geen écriture, ze konden dus ook niet schrappen.»

Veto: Vind je het geheel niet een beetje elitair?

Adolphe: «Ja, maar als je dan naar de prijs van de plaatsen kijkt, dan kan je niet zeggen dat het een elitaire zaak is. Ik denk eigenlijk dat cultuur op zich eigenlijk een elitair aangelegenheid is. De volkscultuur is eigenlijk beperkt tot de fuif op de zaterdagavond. Maar je moet er ook mee rekening houden dat wat nu elitair is dat niet altijd zal blijven. Zo heb je bijvoorbeeld Picasso, die toen hij begon als elitair beschouwd werd, maar nu is je meer en meer reproducties van hem in de gewone huiskamer hangen. Misschien is dat hoopvol.»

Gerd Franssens
Peter Maex

Dansteater over mannen

Civilised people walk funny is niet alleen één van de leukste uitspraken van David Byrne, maar ook een konstatie op het zien van *Trahisons-men* van Mark Tompkins. *Trahisons-men* is een erg sterke productie, waarin Tompkins en zijn dansers een koreografie tonen die draait rond mannelijkheid en de bewegingen en gedragingen die daarmee samenhangen.

De dansers, in zwarte broek en lakschoenen en met ontbloot bovenlijf, maken eenvoudige, bijna primitief aandoende bewegingen. Soms in het gelid, soms los van elkaar, maar altijd in dialoog. De houdingen en bewegingen zijn vaak met een zekere ambiguitie geladen, net als de foto's die Tompkins op de achtergrond projecteert. "Er is één serie van foto's waarop je twee mannen ziet vechten, al zie je eigenlijk niet of ze vechten dan wel elkaar omhelzen", zegt Tompkins.

We vroegen Tompkins of de voorstelling, behalve over mannen 'en

mannelijkheid, ook over dierlijke gedragingen en over de beschaving in het algemeen handelt.

Tompkins: "Dat is zo als jullie er zo over denken: dat is uw visie. Het is niet direct mijn opvatting, maar ik denk dat wanneer het werk 'open' is, dat het dan ook op verschillende manieren gezien kan worden. Veel mensen zeggen dat het over gevangenen gaat, over concentratiekampen. Dat is ook niet mijn interpretatie, maar ik vind het wel OK."

Veto: Wat betekent bijvoorbeeld die man die gedurende de hele voorstelling achteraan op het podium staat? Is dat vrij voor interpretatie?

Tompkins: "Alles is vrij voor interpretatie. Ik heb mijn eigen interpretatie, de dansers hebben hun interpretatie. Misschien is dat de 'boodschap'. Voor mij is de vrijheid van interpretatie essentieel."

Veto: Wat is uw persoonlijke interpretatie dan?

Tompkins: "O! Dat is niet zo interessant. Het verandert voortdurend. Ik stel mezelf geen vragen wat dat betreft. Dat doen jullie. Jullie beslissen of zoeken naar antwoorden die je al dan

niet vindt. Als je mij dus een vraag stelt, dan kaats ik die gewoon terug. Ik heb geen antwoord. Ik zoek meer naar de vragen."

Mannen

Veto: Trahisons-men is het eerste deel van een trilogie die ook Trahisons-women en Trahisons-Human moet omvatten. Hoe ben je op dit thema van man en vrouw gekomen?

Tompkins: "Het project is begonnen bij de fotografie van Edward Muybridge, die in de 19de eeuw studies maakte over de menselijke bewegingen. Het idee om mannen en vrouwen gescheiden te behandelen komt van Muybridge: in zijn werk komen mannen en vrouwen altijd gescheiden voor. Er is maar één gepubliceerde serie foto's waarin een man en een vrouw samen voorkomen. Dat is heel interessant, denk ik. Voor mijn trilogie heb ik dus zo geredeneerd: we zetten de mannen samen en kijken wat er gebeurt en daarna doen we hetzelfde met de vrouwen. Maar daarna wil ik dus ook — anders dan Muybridge — zien wat er gebeurt wanneer we ze samenbrengen."

Veto: Wat is zo specifiek aan het gedrag van die mannen? Is het agressie? Wil je er een beetje mee spotten, de stereotypen van de mannelijkheid doorbreken?

Tompkins: "Dat zit er zeker in, ja. (stilt) Wat ik doe is: hoe er op een nauwkeurig bepaald ogenblik verschillende dingen mogelijk zijn. Niet alleen in de hele ruimte, maar ook binnen één persoon. Het zit allemaal samen in één simultaan moment. Binnen elk gegeven moment is er een veelheid aan gebeurtenissen."

Veto: Zitten er ook aspecten van homoseksualiteit in?

Tompkins: "Als je mannen samen zet, of als je vrouwen samen zet dan kan dat niet vermijden. Maar het was voor

ons geen uitgangspunt of thema."

Veto: Trahisons-men is niet alleen dans maar heeft ook te maken met teater, met fotografie. Denk je dat die dingen moeten samenkomen?

Tompkins: "Neen, het is geen kwestie om een Gesamtkunstwerk te maken. Dit is misschien een Amerikaans aspect: je neemt wat je nodig hebt om te maken wat je wil. Als er foto's nodig zijn, dan neem ik foto's. Het is gewoon vanuit een behoefte. Het doet er ook niet toe of het nu teater of dans is. C'est du spectacle... Het gaat over een specifieke relatie in een gegeven tijd en ruimte tussen de 'performers' en de toeschouwers. Dat is de enige restrictie."

Veto: Je komt als Amerikaan in Europa werken. Hoe kijk je tegen beide danstradities aan?

Tompkins: "Ik ben hier al zo lang, dat ik daar echt geen zicht op heb. Ik weet niet meer zo goed wat er in Amerika gebeurt, behalve wat ik hier te zien krijg van reizende gezelschappen. De eigenlijke situatie in New York of in de States ken ik niet. Uiteraard is het zo dat tien jaar in Europa wonen en werken wel invloed gehad heeft, dat spreekt vanzelf. Maar in welke zin, dat kan ik niet zeggen. Ik kan dat ook niet weten, denk ik. Dat is voor de mensen die komen kijken."

Mark Tompkins heeft in Leuven twee voorstellingen gegeven van *Trahisons-men*. Maar dat liep niet van een leien dakje. Op onze vraag wat Tompkins van de organisatie van het festival vond kregen we een eenvoudig "no comment" te horen. De voorstelling van donderdag is met drie kwartier vertraging gestart omdat er nog een filmvoorstelling plaats had in dezelfde zaal. Bovendien werd Tompkins niet de gelegenheid geboden een volledige repetitie van het stuk te doen, zodat de eerste voorstelling eigenlijk een repetitie geworden is. C'est dur la vie d'artiste.

Pascal Lefèvre
Hilde Walschaerts
Didier Wijnants

Twee rijen witte zuilen schieden boven en beneden. Daar tussen een land dat misschien bewoonbaar is. Ik heb geen gids, geen kennis van goed en kwaad. Er is geen rondleiding. Ik moet op zoek naar mijn taal gesproken worden.

Ik kijk in het gezicht van hen die geen gezicht meer dragen. Eens hebben zij in hun hoge hoeden alle beelden opgeslagen die langzaam in hun hoofden binnensijpelden en hun denken bevruchtten. Maar nu zijn ze roerloos. Ze zien niet. Ze horen niet. De wereld gaat aan hen voorbij. In hun hoofd bestoffen de oude beelden met de snelheid van de tijd. Niemand kan drinken van een droge bron. Ze verdoren het leven achter blinde luiken. Dit merk ik snel: de bewoners van dit landschap hebben leren wachten. Alleen en wijdzaam op de trappen van een oud leger waar de voorstellingen vergeten zijn. Met hen sta ik uren lang voor het spreekgestoelte dat niet beklommen wordt. Dit is een land zonder leiders. Welk woord zou dit zwijgen kunnen doen kantelen in leven? Wij zijn allen houten poppen. Er zijn zelfs geen touwtjes. Wie zou ons willen bewegen? We wachten. We wachten op een wonder. We hebben al de tijd die in de uren opgeborgen zit. Maar ik wil niet langer wachten. Ik leef in het voelend van de gejaagden.

Ik zie en zoek betekenis. Een lader is een vinger wijzend naar boven. Maar nergens. Misschien is er iets, heel diep? Misschien is het goede leven daar beneden? Vergeten al die tijd dat niemand kan de ladder beklimmen. Niemand kan een ander de hand reiken. Het onbekende blijft onbekend. Een gesloten paradijs. Wij zijn gevallen engelen.

Nochtans wordt er gebouwd. Dit landschap moet bewoonbaar gemaakt worden met alle materiaal dat voorhanden is. We moeten leren onze materialen op elkaar reageren. We moeten leren hoe we een stevige basis kunnen leggen om daar verder op te bouwen, steen voor steen, stap voor stap... In een spiegel sta ik opnieuw voor mezelf. Dat gezicht dat geen gezicht is, is niet bewoonbaar. Het bouwen is verboden. We bouwen verder aan ruïnes. Ik keer op mijn stappen terug. Misschien zijn de wegen minder breed en minder begaanbaar en moeten we veel voorzichtiger te werk gaan? Misschien kan ik de stilte drinken uit het theeservies van Aldo Rossi? Onschendbaar in een vitrine laat het zich bewonderen. Als het laboratorium in glas verpakt. Alleen de stilte en onbeweegelijkheid gaan hier nog verbanden met elkaar aan. De planten van de versterking woekeren in deze altijd durende winter.

Ik wil gaan zitten. Wie zit kan overzien. Weet waar hij is. Kan weten om verder te gaan. Wie zit kan de wereld optillen. Maar zitten heeft hier al lang geen zin meer. Onder de stoelen is de wereld weggezaagd. De stoelen liggen op hun rug tegen de muur. Ik wandel onrustig over het plafond. I'm having fun you're having fun we're having fun this is fun. In een hoek het veel te kleine stoeltje van Rossi. Ik wil gaan zitten en langzaam vragen stellen als: van waar kom ik, waar ben ik, waar ga ik naar toe, maar ik hoor de ongevraagde antwoorden te luid op het televisiescherm: life is boring this is the good life this is hate this is love this is sex this is eating this is drinking this is shitting this is pissing. Zijn dit de basisvragen? Laten we samen dansen tussen reuze-groot sigarettenspakjes en schoonheidsflesjes. Misschien is dit het goede leven. Ik twiifel.

Een wenteltrap draait zich de hoogte Niet in één ruk, maar geleidelijk. enening houdend met de vorige treden en met de treden die nog komen. De trap draait. Maar er is geen boven. Er is geen verder. Ik moet weer naar beneden met deze woorden van Gerdes als een veel te breekbaar kleinoed in mijn hoofd: "Ik geloof dat we naar een rationele manier moeten zoeken om verder kunst te maken en dat we kunst moeten hanteren als een hulpmiddel in de zoektocht naar waarden en levensvormen die verder reiken dan de uitbuiting van de natuur en het menselijk bestaan, verder dan de idiotie van de kapitalistische consumptiedwang."

Dan sta ik buiten. In het felle licht van de najaarszon ligt het opgebroken landschap van de stad. Hier wordt niet gezocht. Niemand weet welke beelden achter mij liggen.

Erwin Jans

Steve Paxton 'special guest' bij Group/O

Vallen en opstaan

De inspiratiebron voor *The Orange Man*, een toneel-, dans-, en mimevoorstelling van de Italiaanse Group/O is Volkert Schlöndorff's film *Die Blechtrommel*, of tenminste het Oskar-personage uit die film. Wie verwachtte ergens iets van de stemming van de film (of van Grass' boek) in deze voorstelling terug te vinden, kwam bedrogen uit. Wie daarentegen niets vermoedend de fratsen van "Group/O" volgde, kon het nog best leuk vinden, al werd de hele bedoening dan wel heel erg leeg.

"Group/O" is al bijna even hetero-deen als Oskar Matzerath's familie in *Die Blechtrommel*: behalve de Amerikaanse Katie Duck, die les geeft in Amsterdam en *The Orange Man* registreerde, bestaat de groep nog uit twee Italianen, een Nederlander en nog een Amerikaanse. Duck is na heel wat omzwervingen in Amerika in Italië terechtgekomen waar ze "Group/O" oprichtte. De man die de muziek voor deze voorstelling schreef, Tristan Honsinger, leerde ze in Amsterdam kennen.

Geen verhaallijn

Beschrijft wat er tijdens de 80 minuten van deze koreografie gebeurt, zou resulteren in een katalogus van tientallen "handelingen": er werd gezongen, geoordeeld, gekaart, (langs mekaar heen) gepraat, cowboy en indiaantje gespeeld, gejongleerd, hout gehakt en nog veel meer. Elke poging van de toeschouwer om enige logica te ontdekken werd door de muziek en de acteurs vakkundig gesaboteerd, de enige links die je kon leggen waren puur associatief. Soms zag je een komplot groeien, werd iemand verleid of afgestoten, maar al heel snel kwam er iets totaal nieuws.

Koen Van Muylen

Soms kon dit boeien, bijvoorbeeld toen één van de mannen zat te wenen en de andere hem alleen kon troosten door een dom liedje over bloeiende bloempjes en fluitende vogeltjes te zingen — de vershraling van de communicatie. Meestal echter zat je wat verveld te kijken naar vallende en opstaande acteurs die energiek het podium ronddraafden. Je zag wel dat "Group/O" bewust zichzelf relateerde, maar bijster origineel werden de konventies niet doorprikt, er was te veel herhaling en gratis klownesk gedoe.

Paxton

De absurditeit werd ten top gedreven toen ook Steve Paxton — die het bijbaan niet bij praten kon houden in die Klapstuk, je kan hem begrijpen... — wat mee kwam rommelen. Paxton voelde zich thuis op het podium, heeft helemaal geen moeite om mee te improviseren en het is altijd fascinerend om hem nonchalant geniaal bezig te zien, maar toch hoorde hij hier niet thuis.

Voor al het einde toe werd zijn aanwezigheid storend — behalve natuurlijk als je het graag nog gekker had gezien — toen iedereen na de aarts-moeilijke en heel mooie solo van Alessandro Certini (inderdaad, er werd ook gedanst) in het zwart gekleed was. Er werd zowaar gewerkt aan een verhaallijn op dat moment en er waren enkele heel sterke beelden te zien, onder andere een (begravenis?)-scène in de druilerige regen. Paxton liep hier in de weg, alleen al omdat hij een heel persoonlijke dansstijl heeft die zich moeilijk laat rijmen met de overige leden van het gezelschap.

Al bij al was *The Orange Man* een nogal ontoegankelijk geheel. De enkele sterke beelden konden me niet doen vergeten dat de rest van de voorstelling energieverspilling was.

Verzoening sixties/eighties The Long Ryders

Behalve raketten komt er de laatste tijd nog wat anders uit de States; jong muzikaal talent bijvoorbeeld. De affiche van het voorbije Futuramafestival bewijst genoeg. Niet op het podium in Deine, maar wel in het Rotterdamse Pandora's Music Box, waren The Long Ryders.

Deze band van de Amerikaanse west-kust wordt doorgaans in één adem genoemd met Green on Red, The Rain Parade, Dream Syndicate, The Bangles en enkele anderen, samen de "Paisley Underground" van Californië. De leden van die formaties zijn, regelmatig op mekaar's platen te horen en treden ook vaak samen op.

Sid Griffin (Kentucky) is de leidende persoon bij The Long Ryders. Na zijn punkperiode in '77 ontdekt hij zijn ware muzikale aard bij zijn oude idolen The Birds, The Yardbirds, The Misunderstood. Voor de naam van de groep vindt hij inspiratie in de film "Long riders" van Walter Hill, maar om problemen met auteursrechten te vermijden, wordt de "i" in "y" veranderd. Meteen een verwijzing naar het lichtende voorbeeld: The Byrds.

Die bewondering voor de oude glories blijkt duidelijk uit het debuut

van The Long Ryders, de mini-lp "10-5-60" (1983), waarin de harde Byrds-sound weerklinkt, en de steel-gitaar gehanteerd wordt zoals Glen Campbell van The Misunderstood dat deed (nee, niet die andere kerel met die naam).

Eind 1984 verschijnt een eerste LP "Native sons". De groep heeft inmiddels de vaste bezetting. Naast Sid Griffin (gitaar, harmonika, zang), zijn dat Steve Mc Carthy (gitaar, steel, toetsen, zang, ...), Greg Sowders (drums) en Tom Stevens (bas). Ex-Byrd Gene Clark is te horen in de song "Ivory Tower". De plaat bevat ook een cover van het Dylan-nummer "Masters of War". "Er is nog zoveel prachtig onontgonnen materiaal voorhanden", vindt Griffin.

De echte rijpheid moet echter nog komen; daarvoor zijn de Ryders aardig op weg met hun pasverschenen LP "Strate of our union". Wat de stijl betreft zitten ze nu meer konsekwent in de country-rock-richting. Technisch is de groep er ook op vooruitgegaan. En bovendien zijn de songs van intelligente teksten voorzien. Reden genoeg om ze live aan het werk te zien.

The Long Ryders geven één optreden in België, en wel op dinsdag 5 november in 't Stuc.

Bronnen: Backstage, juni 1985; Oor nr. 21, 19 oktober 1985.

Linda Pollers

Voor al uw fuiven, party's, TD's e.a.

ZAAL

ZIGGY

Café „Ziggy“

Brusselsestraat 246

3000 Leuven

Tel. 016/20.00.15

maand oktober zaal gratis

ADVERTENTIE

Over Patrick Fitzgerald All my columns turn to pulp

Elf augustus 1979. In vershield Frans kondigt een piepjonge punktroubadour "J'avais un safety-pin dans ma (sic) cœur" aan. Een slecht gestemde gitaar en een stem die nooit de opera zal halen klinken door de roep. Een twee-minuten-belijdenis, ruim voldoende om mij te ontgooien. Zes jaar later volg ik hem, Patrick Fitzgerald, 'alive and kicking'. Waar was u, beste lezer, de nacht van 24 op 25 oktober 1985? (vrij naar M. De Wilde)

*"When I get famous,
there'll be so many people
wanna know me"*

Liedjes schrijven omdat je te klein bent om te vechten, omdat je te veel hebt gezien om nog te zwijgen, zou dat kunnen? Fitzgerald is, net als Coyne trouwens, niet bepaald een basket-speler. Met Coyne deelt hij meer: zijn verleden als welzijnswerker, zijn bijten en aaien tegelijk, zijn soms verkrampt gitaarspel. Probeer zo'n product maar eens te verkopen! En toch lukt dat. De kleine uit East End, Londen, — hoor dat aksent, Maggie — neemt twee elpeetjes op voor Small Wonder: "Safety-pin stuck in my heart" en "Backstreet boys": minimaal begeleid door akoestische gitaar brengt hij sociaal bewogen punk-poëzie over uitbuiting, afgetuigd worden, ... songs die hij voornamelijk als support-act in Londense clubs de wereld instuurt. Na enkele singles komt de stap naar het grote Polydor: "Grubby stories" is het resultaat. Een schrift vol cynische teksten over leven en lijden in Engeland anno '79, maar nog steeds verpletterend (!) aktueel: "No fun football" bijvoorbeeld, is een voorafbeelding van de Heyselgruvel. ("It's no fun getting thrown down stone stairs as parts of you inflame" Nostradamus?) Zijn venijn en agressie slaan echter nooit om in chaos of lawaai, daarvoor is de begeleiding te spaarzaam, vaak speelt hij solo. Geen heldendom voor hem, geen betweterigheid: "Don't ask me to be your hero, I only want you down". Een knaap die meer 'analyseert' met zijn ogen dan kussens kunnen leren.

"The conventions of life", "Nothing to do", "Don't tell me because I'm young": stuk voor stuk miniatuurten van een 'angry young man'. Helaas, de wereld heeft er geen oren naar. Dag Polydor!

*"Am I a traitor to the cause,
a cause of nausea
for you?"*

"Tonight" verschijnt opnieuw op een

independent, Final Solution. Het is een mini-lp vol sobere schoonheid. Sax en synthesizer doen hun intrede, koud en warm worden verenigd. Het titelnummer mag nu al een 'evergreen' genoemd worden. Patrick gaat echter weer solo op zijn "Gifts and telegrams", een huisvlijtpeet. De synthesizer vormt hier de hoofdbroek, naast stem en gitaar. Ook hier is soberheid (van middelen) het devies: tik-tik zegt de ritmebox, geen geluidsoorkanen, ook niet wanneer hij zijn keukengerei voor de mikro haalt. Giftiger dan zijn "Grubby stories", met een direkte zeggings, er worden geen doekjes omgewonden. De verrassing van de plaat is een interpretatie van Brels "La mort"/"My death". Waarom dit nooit een herdenkingsprogramma van de 'Vlaamse' zanger haalt, mag Jacques weten, een mooiere elpee kon Brel zich niet wensen.

Depressie en vergeetheid, de desolatie grootst, de waarloosheid van politiek, het lokken van gastarbeiders: Fitzgerald verwoordt het kaal, simpel en sans gêne. "I'm like an island, like a lost soul, cut off from the rest of the world" ecohoort de plaat uit. Moet er nog zand zijn, Rik?

Zijn tweede en voorlopig laatste lp op Red Flame (vroeger onder andere Anne Clarks label) verkent weer nieuwe terreinen. Fitzgerald is volwassener geworden: de muziek wordt (nog) rustiger met veel echo, gitaar en piano. Trombone en klarinet zorgen voor de afwerking. Hij blijft echter een scherpshutter. Zelfs aan een spaarzaam liefdesliedje als "We seemed to suited" zitten weerhaken. "Drifting towards violence" is geen muzikaal behang, maar een beklemmende plaat van een moderne singer-songwriter.

Verwarm je deze winter eens niet met de nieuwe van de Heer J.K. en zijn 'simple' volgers, gun onze Fitz een beetje zon.

*"One little soldier
stands alone,
one little soldier for
the firing squad"*

Patrick Fitzgerald live: prutsend aan zijn mini-taperecorder en ... zijn horlogebandje, de zenuwen op hoogspanning. Geen podiumbeest, eerder wat bedeesd, onhandig en grappig op Coyne's manier. ("This song will be shorter than its intro"). De instrumenten: gitaar, tape, ritmebox en zijn stem. Het blijft echter een intense ervaring: Fitzgeralds songs hebben deze kaalte nodig, meer nog, soberheid is een noodzakelijke voorwaarde voor zijn luistermuziek. Hij bracht enkele nieuwe nummers, onder andere "Yours is the cruelest crime", een bloemlezing uit zijn twee recentste elpees en een Brelcover "Seul"/"Alone" in Antwerpen. In Leuven echter meer onder werk. Wij onthielden vooral "Tonight", "Drifting towards violence", "Popstar" en zijn ode aan het kerkhof "Islands of lost souls" (waar soms Gale doorklonk: beklemming in zijn mooieste vorm). Vertuust? Nee, wel eerlijke concerten van iemand die de zwarte dagen van zich afzigt. Hij verdient meer. Een reis naar Italië bijvoorbeeld, het land zijner dromen. Stuur ons dan geregeld een plaatje, Patrick!

Lou Verwimp

Met dank aan: Patrick Fitzgerald, Pieter, Eric, interview Humo nummer 2038, Oor-pocyclopedie.

Toneelabonnement

GERMANIA — Wie buiten studeren, fuiven, eten en drinken nog eens wat aan cultuur wil doen, zo vernemen wij van de cultuurfagevareidigen van Germania filologie, kan altijd bij hen terecht voor een heus toneelabonnement. Dat abonnement geeft recht op vijf veelbelovende voorstellingen. We overlopen een de programmatie.

6 nov.: Onafhankelijk toneel, recent nog in Leuven met 'Absolute Kunst', nu met een voor België nieuwe productie 'Atwood M', een dansmontage op basis van verhalen van de Canadese schrijfster Margaret Atwood.

28 nov.: 'Tubatus' door het Brussels Kamertoneel. Een monoloog over de persoon van een marginale zwerfer in het broeierige Wenen van rond de eeuwwisseling, gebaseerd op een verhaal van Albert Ehrenstein, geregisseerd door Lucas Vandervorst.

19 dec.: 'Kwartier' door Het Gezelschap de Witte Kraai, van Heiner Müller; een sombere krijp op de liefde en de seksualiteit uitgebeeld door

Johan Van Assche en Arlette Weygers, gebaseerd op 'Les liaisons dangereuses' de Laclous.

4 feb.: Première van 'Jackie wie Hose' door De Mannen van den Dam over een jonge vrouw die, uit bittere noodzaak, de identiteit van haar zojuist overleden man aanneemt; het verhaal van 'Ella wordt Max' werd geschreven door Manfred Karge en hier geregisseerd door Paul Peyskens.

27 feb.: 'De zeven hoofdsonder' door de Australiër Neville Tranter, poppen- en mime over Faustus' stervens- en Heel speciaal.

Het programma is bedoeld om velen aan te spreken, kenners zowel als nieuwelingen. Het abonnement kost 600 fr. (500 voor Germania-leden), te koop in de Fakbar van L&W, Blijde Inkomstraat 11, maandag tot vrijdag tussen 14.00 en 18.00 u en 20.00 en 23.00 u. Dat alles met dank aan 'tStuc/Kultuurraad voor de goede samenwerking.

ruggegraat van de choreografie. De dansers, bijna onherkenbaar in hun mannelijkheid respectievelijk vrouwelijkheid, voeren eenvoudige bewegingsfrases uit: sprong, huppel, draai, huppel. Dat gebeurt telkens binnen een wisselende structuur, zodat altijd nieuwe patronen ontstaan, waarbij ook met de kleuren van de kostuums gespeeld wordt en ook, zoals gezegd, met de contrapuntische tegenstelling tussen boven en onder.

Nuchter

Die choreografische structuur, dus opgebouwd volgens het bekende principe van de formele dialoog, wordt in 'Available Light' niet zozeer voortdurend herhaald dan wel uitgebouwd en verwerkt. Het resultaat is echter een erg steriel aandoende choreografie die slechts op enkele schaarse momenten doorbroken wordt door interfererende elementen. Zoals wanneer Childs zelf de dansgroep bijtreedt en als het ware herstruktueert, en ook bij een korte 'pauze' wanneer de dansers even het podium verlaten (op de voorstelling van donderdag viel de lichtsturing ook enkele keren uit, zodat er vervelende pauzes vielen).

Al bij al toont Lucinda Childs hier een erg nuchtere luciditeit; één die sterk gebaseerd is op een afstandelijke analyse, gegoten in een concept dat naar mijn mening eerder gedateerd is.

Didier Wijnants

Kontrapunt

Met een is de toon gezet: 'Available Light' is een sobere, abstracte choreografie gebaseerd op geometrische patronen. Ook in dit verband is het podium van Gehry belangwekkend: de structuur is een vakwerkconstructie uit staal en hout waarin kruisende lijnen van 45° dominant zijn (misschien is dit ook een verwijzing naar het konstruktivisme).

Dezelfde lijnen van 45° vormen de

Lucinda Childs in Available Light

Na een programma met drie choreografieën op muziek van Philip Glass bracht de *Lucinda Childs Dance Company* in Leuven ook een voorstelling van *Available Light*, voorafgegaan door een kort solo-stuk van Childs op muziek van Gavin Bryars. *Available Light* is om verschillende redenen een opmerkelijk, zij het niet geheel overtuigend werk.

De grote blikvanger van *Available Light* is ongetwijfeld het decor, ontworpen door de Amerikaanse architect Frank Gehry. Het betreft een onduidelijk podium, zodat de aktie zich op twee niveaus gaat afspelen: een groot platform voor gemiddeld zes à zeven dansers en dansersinnen, en een vier meter hoger gelegen platform waarop één tot drie dansers dialogeren met het andere platform. Dit principe van de ontubeling van de aktie is één van de konstanten in Childs' werk. In vroegere producties zoals *Street Dan-*

ce kreeg dit principe een conceptuele lading: Childs' stem werd via een tape aan het publiek ten gehore gebracht terwijl ze zelf buiten de zie zelf beschreef. In *Available Light* is dit principe totaal anders verwerkt. Het is er een instrument geworden om gestalte te geven aan de formele structuur waarin een contrapuntische dialoog ingebouwd werd; een principe dat teruggaat tot niemand minder dan Johann Sebastian Bach (dergelijke principes steken in de abstracte kunst vaak de kop op).

HET GROTE GENOEGEN
nodigt u uit op

Music Antiqua Leuven

Muziekfeest van Leuven
in de Aula van het Maria Teresiacollege

Amadeus-live

5 november 1985
Collegium Instrumentale Brugense o.l.v. PATRICK PEIRE
Solisten: LUC BERGE, hoom - ERIK DEQUEKER, fluit
Mozart: Serenata Notturna nr 6 - Hoomconcerto nr 4
Fluitconcerto nr 2 - Symfonie nr 29
Aanvang 20 uur - Inkom 250 fr

From Haendel with love

11 november 1985
PAUL DOMBRECHT, hobo - JOS VAN BAWSEEL, klavecimbel
WIELAND KUIJKEN, viola da gamba
Haendel en Bach teder gestemd
Aanvang 20 uur - Inkom 200 fr

Anno Musicali 85

19 november 1985
das NEU-ERÖFFNET Orchestra
Solisten: ANNE-MARIE MOENS, sopraan - PATRICK LAUREYS, blokfluit
Dowland - Young - Clamer - Schmetzer - Rosenmüller - Haendel - Bach
Aanvang 20 uur - Inkom 150 fr

m.m.v. platenhandel Campus, Bondgenotenlaan 30

'Absolute Kunst' erg relativerend

In het Klapstuk '85 zitten twee voorstellingen die je de rest van het aanbod een beetje met argwaan doen bekijken. Jan Fabres *De Macht der Theaterlijke Waasheden* stelt het medium teater bijzonder kritisch in vraag. Hetzelfde doet *Absolute Kunst*, een project van *Studio's Onafhankelijk Toneel*, op weliswaar een heel ander manier en misschien ook niet met hetzelfde sukses.

Studio's Onafhankelijk Toneel zijn graag geziene gasten in Leuven, vorig jaar met *Marlenbad* en *O.T. speelt Nu*, twee totaal verschillende producties. Dat hoeft niet te verbazen want binnen het O.T. wordt er vaak in verschillende groepjes aan projecten gewerkt. Onlangs was er nog zo'n snipperproduct te zien in België: *Hetze* met Ton Lutgerink. En nu dus de wereldkreatie van *Absolute Kunst* voor het Klapstuk.

Absolute Kunst wordt gespeeld door de meest bekende man van het O.T., Gerrit Timmers — "dat hoofd dat altijd maar doordent" — inspireerde zich voor dit stuk op de Nederlandse schilder Jan F. van Deene die in het begin van deze eeuw naar Parijs — het Mekka van de toenmalige schilderkunst — trok en daar een volledig abstracte, *absolute kunst*, ontwierp, die echter zonder sukses: van Deene is nu volledig vergeten. In Parijs woonde hij samen met Jakob Benden, een man die zijn visie op kunst deed.

Prei en wortelen

Zo neemt *Absolute Kunst* de vorm aan van een serie gesprekken tussen twee kunstenaars, over Kunst, maar ook over duizend en één andere dingen. Saai toneel, zou je te zeggen. Vergeet het maar: Timmers geeft zijn boodschap nooit "zomaar" weer, dat is wel zo stilaan duidelijk. Ook hier laat hij de verschillende expressievormen strijden om de autonomie: er is een geluidsband, er worden dia's geprojecteerd, er verschijnen titels en er wordt geacteerd. Soms werken de middelen samen, meestal gaan ze elk hun eigen weg op om pas veel later weer samen te komen.

Het eerste deel lijkt wel "Kopier-kunst des dagelijks levens": dia's over een kaartje kopen in het station, inkopen doen en meer dan huise-

lijks; een geluidsband met o.a. een verhaal over een dochtertje dat niet wil opruimen. Er zijn vaak knappe dia's te zien (van Noud Heerkens) en ook de tekst is mooi (een jongetje begraft een dode mol en vindt dat niet akelig: het beest zit levend ook al onder de grond...). Dit contrasteert heel scherp met wat Timmers en Warning onder-tussen op de scene uitspoken: Timmers probeert met een dikke kwas een klein plantje na te schilderen, Warning bladert in een stuggekonden boek van Mondriaan, samen spelen ze met speelgoedvrachtwagens met een bos prei en wortelen, gooien ze met wat hoeden, knippen uit karton een grasmaaimachine enz...

Komplete anarchie is dat: teater en dans worden ondergraven door de gemaaktheid ervan te tonen. Beelden zijn niet functioneel maar willekeurig, een object is wat je er zelf van maakt (een briefje van duizend is een brood als Timmers dat zegt...). Verrukkelijk absurd allemaal. De boodschap dat dit eerste deel — als er een boodschap is! — lijkt me dat je moet naar de jeugd en het kind om daar het absolute te vinden. Kinderen bezitten die "sleutel" waar je alles mee kan uitdrukken", hebben nog de spontaneiteit.

On the wings of art

Het tweede deel is grimmiger en meer geladen. De geluidsband gaat over het "koloniale verleden" van één van de schilders, de dia's tonen vaak de lelijke naaktheid van de mens. Weer wordt de sakraliteit van de voorwerpen doorbroken, maar de stemming wordt bitter: het is allemaal niet *zonder meer* grappig. Hier lijkt het me vooral te gaan om de oorspronkelijkheid die de zogenaamde "primitieve" volkeren nog bezitten en die wij blanken nooit zullen terugvinden, al is dit maar één aspect van het geheel.

Op het einde "vliegen Timmers en Warning" op the wings of art" weg. Wat ze achterlaten weet je niet, hun doel is al even onbekend. Je blijft als toeschouwer in totale verwarring achter. Je hebt teater gezien dat het teater in vraag stelt, acteurs die hun rol belachelijk maken. *Absolute Kunst* is een voorstelling die zichzelf ondermijnt en daarom ook voor de toeschouwer, die gewend is het spelletje mee te spelen, niet makkelijk werkbaar is. Je vraagt je af wat de volgende stap is die Timmers zal zetten: hij kan niet meer terug.

Koen Van Muylen

Veto sprak met Hugo Schiltz II

Deze week het vervolg van ons gesprek met Hugo Schiltz. We hadden het al over de staatsvorming; hieronder gaat het over een nieuwe politieke cultuur en de toekomst van de VU.

Veto: U staat bekend voor uw nuchtere en zakelijke stijl: een zgn. no nonsense aanpak. En ook in uw boek keert u zich herhaaldelijk tegen het naïef idealisme. Uw hoofdstuk over een nieuwe politieke cultuur ruikt toch erg naar dit laatste. U pleit daar voor een nieuwe manier van omgaan met macht. Macht zou moeten worden aangewend "ten bate van de gehele gemeenschap, ook van diegenen, die tot de minderheid behoren. Het gezag moet zijn bestuursmacht uitoefenen op zo'n manier dat iedereen aan zijn trekken komt". Dat lijkt me toch geen stelling van een real-politikus!

Schiltz: "Een grote dosis realisme gebaseerd op een helaas al lange ervaring is maar valabel als het etische fundament behouden blijft. Anders wordt realisme cynisme. Een valabele politiek moet in zijn kern iets aanhouden van een etisch management. U zegt dat dat allemaal zo denkbeeldig is. Wel, ik wil dat er in de politiek altijd, hoe dan ook, naast de nuchtere belangenbehartiging iets overblijft waar je met je volk pedagogisch naar toe kan grijpen. Dat is een kwestie van

realisatoren, langs verzuiling gerealiseerde functies hebben een aanzienlijk hoge functionaliteit...

Schiltz: (onderbreekt) «kosten aanzienlijk meer...»

Veto: Verzuiling kan ook een faktor van konfliktheersing zijn en hierbij denk ik o.a. aan het schoolpakket.

Schiltz: «Ja, door de verzuiling is de politieke stabiliteit aangepast omdat de gewone evenwichtsmechanismen van de democratie niet meer spelen.»

Veto: Dus al de voordelen die ik heb opgesomd, veegt u zondermeer onder tafel?

Schiltz: «Kijk, ik ben niet voor het milde anarchisme. Ik weet wel dat een samenleving maar behoorlijk kan functioneren als er zekere groeperingen plaatsgrijpen. Maar er is een verschil tussen dit principe en de gehyptroefere vorm die daar in ons land aan gegeven wordt.»

«Na vier jaar minister van financiën van de Vlaamse deelregering, meen ik vanuit mijn ervaring duidelijk te kunnen stellen dat de vorm die de verzuiling in ons land aangenomen heeft de staat tientallen miljarden per jaar kost en dat de functies die waargenomen worden goedkoper en even efficiënt kunnen behartigd worden. Want hoe komt het anders dat wij zowat het duurste onderwijs ter wereld hebben en zowat de duurste gezondheidszorg. Ik stel wel vast dat het

«En wat de SP betreft: waar wij het vlak van het sociaal overleg eerder zoeken in het bedrijf, en medebeer en participatie als nieuwe vormen van sociaal overleg vooruitschuiven en waar de rol van de syndikaten heracht wordt in de zin van een ekstern waken over de grote sociale evenwichten. Ik kan u verzekeren dat dat voor een socialist een revolutie is. Daarbij komt: de SP denkt hoe dan ook nog altijd in termen van plan-economie. De staat moet volgens hen de determinanten van het economisch leven in handen hebben en planmatig besturen. Daar geloven wij dus niet in en wat dat betreft staan we dan weer dicht bij de CVP.»

Veto: Uit het voorgaande zou ik de konklusie willen trekken dat de belangrijkste verschillen met de traditionele politieke families op het communautaire en institutionele vlak liggen en blijven liggen.

Schiltz: (denkt na) «Ik ben het met u dus niet eens hé. Het staatkundige element speelt bij ons wel een zeer grote rol, en terecht. Maar aan de andere kant is onze opvatting over het pluralisme en de economische democratie radicaal verschillend van het beleid zoals de traditionele politieke partijen het de facto voeren. Wij staan een maatschappij voor die op het mentale gebied veel liberaler is dan hetgeen de CVP in haar programma's en geschriften voorhoudt.»

Veto: Hier komen we dan terecht bij de discussie of de VU niet doeltreffender is als zweeppartij dan als beleids partij. Het komt mij voor dat een bepaald gedeelte van de Vlaamse pers de VU eerder ziet als een partij die het mogelijk maakt of moet maken de Vlaamse positie te radicaliseren.

Schiltz: «Het is mogelijk dat een aantal mensen ons die rol op het lijf willen schrijven, maar dat is dan hun zaak. Voor ons is dat geen valabele rol omdat het zich definitief en bestendig beperkt tot een rol van zweeppartij die negatie is van het politieke principe. Dan moet men een drukingsgroep worden of een beweging, maar dan hoeft men geen politieke partij op te richten.»

Veto: Een laatste vraagje, en het venijn zit hem in de staart. U bent gemeenteraadslid van A'pen, u zetelt in het nationaal parlement, u bent minister van financiën en begroting in de Vlaamse deelregering, u bent advocaat aan de Antwerpse balie en u geeft les aan de Economische Hogeschool St.-Aloysius te Brussel. Mijn vraag is niet wat uw mening is over de kumulatie, dat is immers duidelijk, maar wel waar u de tijd haalt om boeken te schrijven?

Schiltz: «Ik organiseer mijn tijd heel goed. Ik blijf niet in kafes hangen om te kletsen na vergaderingen en ik ben ook selectief in de keuze van mijn tijdsbesteding. Daarbij komt dat ik gelukkig snel formuleer en dat ik een goede opleiding heb gekregen. Dit boek is ook niet in één dag geschreven. Het is de vrucht van jaren nota's, bedenkingen en artikelen. Het is zowat de synthese van alles wat ik in het verleden op papier gezet heb.»

Jörgen Oosterwaal

Sport- en Kine-Boekenbeurs

Traditiegetrouw organiseert Apollon (de studentenvereniging van het Instituut voor Lichamelijke Opleiding) ook dit jaar haar Sport- en Kine-boekenbeurs.

Deze 14de uitgave gaat door op woensdag 6 november vanaf 9.30 u tot 19.30 u en dit in het Nieuw Gebouw, Tervuurststraat 101 te Heverlee.

Verscheidene Belgische en Nederlandse boekhandels hebben hun deelname bevestigd. Verder zijn ook een tiental vaktijdschriften en een gespecialiseerde platforma uitgeverij. Om het geheel gemakkelijk te kunnen verteren, zijn enkele attractieve nevenactiviteiten voorzien:

- 14.00 tot 14.30 u: demonstratie frisbee
- 15.00 tot 17.00 u: grootse danshappening, "Van klassiek ballet... tot electric boogie". Internationaal bekende dansers komen hun talenten showen!
- 18.00 tot 19.00 u: geanimeerde en ludieke basketbalwedstrijd.

AGENDA

Woensdag 30 oktober

- 14.00 u. **NAMIDDAG Ontmoetingsnamiddag** met vrije discussie met Europese parlementsliden (i.s.m. voorlichtingsdienst Europese Parlement). Samenkomst in de Hall van de Nieuwe Valk, Tiensestraat 41. Org. Europakring van de KUL.
- 18.00 u. **AKTIEKOMITEE** in ISOL, bij 't Stuc, Van Evenstraat 2d.
- 20.00 u. **GROEN KAFEE:** een gelegenheid voor mensen die in Agalev geïnteresseerd zijn om elkaar te ontmoeten. Met dokumentatiestand. In 't Geflatteerd Portret, Ravenstraat. Org. Agalev-studenten Leuven.
- 20.00 u. **MUZIEK De Island Suite** in het Auditorium Minnepoort, Koning Albertlaan 52 te Leuven. Inkom 200 fr. Reservatie: Cultureel Centrum, Kon. Alberti. 50, tel. 23.84.57.
- 20.00 u. **TONEEL Les misérables** van V. Hugo door Theatre National, Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21.
- 21.00 u. **VERGADERING Info-avond speleologie**, georganiseerd door SPE-KUL (Speleoklub KUL), Ravensdreef 53. Inkom gratis.

Donderdag 31 oktober

- 20.30 u. **FILM Das Cabinet des Dr. Caligari** (1919), Robert Wiene. Org. DAF/Stuc. In AV. Inkom 60/80.
- 20.00 u. **INFO** Info- & discussie-avond over **Zuid-Afrika** m.m.v. AKZA, AIB, W. De Broek (journalist De Morgen), F. Pauwels (A.I.). Gratis in *De Roze Drempeel*, Ridderstraat 178.

Maandag 4 november

- 18.30 u. **BETOOGING Potten en Pannenbetoging**, vertrek Ladeuzeplein om 18.30 u.
- 20.30 u. **AVOND** Jan Vandenbergh presenteert op de kansel: Hugo Camps, hoofdredakteur Belang van Limburg, over de macht en de onmacht van de media. De Kansel, Munstraat 15, 3000 Leuven.

Dinsdag 5 november

- 20.00 u. **KONCERT Amadeus-live** van het Collegium Instrumentale. Aula van het Maria-Theresiakollege. Inkom 200 fr.
- 20.00 u. **TONEEL Een poppenhuis** (H. Ibsen) door K.N.S.
- 20.30 u. **AVOND** Café chantant met luisterliedjes. In *Quod*, Vlamingenstraat 116, Leuven. Inkom vrij. Organisatie: University Action.

Woensdag 6 november

- 9.30 u tot 19.30 u. **BEURS 14de Sport en Kine Boekenbeurs**, m.m.v. verscheidene Belgische en Nederlandse Boekhandels, in Nieuw Gebouw van 't Sportkot, Tervuurstevest 101, met verschillende attractieve nevenactiviteiten. 15.00 tot 17.00 u: grootse danshappening "Van klassiek tot electric boogie" met deelname van Europese kampioenen.
- 19.00 u en later **MARATON Studentenmaraton Antwerpen-Leuven**. Animatie voorzien van 19.00 u op het Sportkot (Oud Gebouw).
- 20.00 u. **AVOND De sovjetunie en de derde wereld? Nooit van gehoord!** Door Johan Schockaert (van het N.C.O.S.). Fakulteit Economie, lok. 02.40. Org. werkgroep Andre Economie. i.s.m. 11.11.11.
- 20.15 u. **TONEEL Wij gaan naar Benidorm** (E. Utselberghs) door Meitheat. Org.: klub '84. In Stadsschouwburg.

Donderdag 7 november

- 20.00 u. **INFO Agalev: ludiek of politiek?** Gratis informatie-avond met als sprekers: Jean Pepermans (kamerlid), Relinde Baeten en Annie Hondagem. Nadien gelegenheid tot discussie in kleinere groepjes met sprekers. Org.: Agalev-studenten Leuven, i.s.m. Ploeg vzw.
- 20.00 u. **KABERET Freek De Jonge**. Stadsschouwburg. Organisatie: Spiraal.

TENTOONSTELLINGEN

- STEDELIJKE AKADEMIE**, Leopold Vanderkelenstraat-30. Tot 3 november. Overleden leraars van de stedelijke Akademie: schilders en grafici. Werkdagen van 10 tot 13 en 14 tot 18 u; weekends van 14 tot 17 u.
- STEDELIJKE MUSEUM**, Savoyestraat 6. Tot 24 november tentoonstelling "Werk van Barmhartigheid"; 650 jaar Alexianen in de Zuidelijke Nederlanden.

Chemika

- Ma 4 nov: werkvergadering in 't Chemikaat, 20.30 u.
- di 5 nov: doop (cantus) in "Ons Huis".

Germania

- wo 6 nov: 20.30 u. in 't Stuc. Onafhankelijk toneel: Atwood M.

Kilo

- do 7 nov: Doop en doop-TD in Broadway.

Medika

- wo 6 nov: kultuurstap naar tentoonstelling Picasso en Dali in Charleroi.
- Gezocht: kandidaten voor klassiek aperitiefconcert ma 9 dec en voor popfestival *Medika Life Aids* op do 12 dec.

- Wie kan mij (tegen betaling o.t.k.) bijles piano geven. Ik ben klassiek geschoold en zou willen leren improviseren (alle stijlen). Tel. 036/48.12.77. Vragen naar Patrick (na 18.00 u).

- Te koop: zeer goede klassieke gitaar, 15.000 fr (winkelprijs 26.000 fr) Twee jaar oud. Z.w. Ridderstraat 46, best rond 20.00 u.

- Wetswinkel verhuurt twee burearuimtes aan progressieve organisaties. Prijs overeen te komen. Tel. 016/23.95.18 tussen 9 en 17 u.

Geologe

- do 14 november: Design Geologen-TD.

Merkator

- wo 30 okt: Fietstocht naar Zoete Waters. Vertrek: 20.00 u aan het Fina-station.

VTK

- di 5 nov: ishockeymatch VTK versus Ekonomika.
- wo 6 nov: "fabrieks"-bezoek aan de brouwerij van Zulte, vertrek: 13.30 u aan Thier.

Historia

- di 12 nov: Presidium in Praat-kamer.
- wo 13 nov: Doop en TD in Broadway.

- Te koop: mod. enc. der wereld-literatuur ed. 1977. De Siegt: 9500 fr. Mijn prijs: 6000 fr. 20.21.71 of L & W 02.43.

- Ik zoek lift Leuven-Wuustwezel (of: Brass-Kalmthout-Kapp-Brecht). Zondagavond en vrijdagavond. Tegen vergoeding. Tel. 03/669.61.37.

- Te koop: koelkast (150 liter) in uitstekende staat. Z.w. Stefaan-Ludwig, Minckelerstraat 15/5.

- Striplub Schanul — 1 jaar lang strips aan 4fr. Vlamingenstraat 47 — Maand., dond. 18.30.20 u.

kollektieve opvoeding en kollektieve bezinning. En als wij per jaar 250 miljard uitgeven aan onderwijs, dan wil ik wel eens zien of het zo onmogelijk is om een deel van die middelen aan te wenden om van jongfas de mensen een dergelijke mentaliteit bij te brengen.»

Veto: U zegt: macht hoeft niet vies te zijn. Maar is dat niet juist inherent aan politiek, dat machtspeel en dat gebruik en misbruik van macht?

Schiltz: «Macht is een essentieel element in de politiek en wie dat niet ziet is een onnozelaar en blijft er beter buiten. Die gaat beter naar een klooster voor naar goede werken. En macht is een gevaarlijk materie. Even gevaarlijk als geld, even gevaarlijk als seks en even gevaarlijk als religieuze fanatisme.»

«Geen enkele menselijke aktiviteit is volmaakter. Je moet de menselijke konditie kunnen aanvaarden en weten dat iedereen in zijn leven wel eens een steek laat vallen of een scheve schaats rijdt. De wereld is zo, en bijgevolg moet je daarmee leren leven. En wat je vooral moet doen is structurele maatregelen treffen om te voorkomen dat de gemeenschap schade lijdt door deze bekoring, die vroeg of laat iedereen wel eens overvalt.»

Veto: U gaat nogal tekeer tegen wat u de "vloek van de verzuiling" noemt. Over mogelijke functies van verzuiling rept u met geen woord.

Schiltz: (verbaasd) «Wilt u ze mij eens opnoemen?»

Veto: O.a. zorgen voor aangepaste dienstverlening, realiseren van profane functies bij afwezigheid van andere

zuilensysteem gebruikt wordt om machtsgroepen een absolute vrijheid van handelen te geven, maar de rekening wordt naar de staat doorgevoerd. Dat kan dus geen goedkoop systeem zijn, want naarmate een organisatie groeit en meer macht krijgt heeft ze de neiging om haar eigen bestaan als doel te nemen en het welvaren van de eigen organisatie te vermengen met het algemeen belang.»

De Volksunie: een one-issue partij?

Veto: Als ik het programma dat u de Vlaamse meerderheid aanreikt in zijn geheel evalueer, merk ik eigenlijk niet zoveel nieuws. Wat u schrijft over een nieuw maatschappijmodel (konsensusmodel; nieuw akkoord tussen de sociale partners), over de staat (meer staat, niet in omvang maar in kwaliteit), over de werkloosheid (kreeën van een nieuwe industriële structuur; uitbreiding van de quartaire sektor; meer flexibiliteit), over de buitenlandse politiek (Vlaanderen als een soort go between tussen de blokken) is niet direct wereldschokkend en kon best het programma zijn van de modale CVP of de modale SP of beter gezegd een synthese van de twee. Op economisch vlak eerder aanleunend bij de CVP en op gebied van de buitenlandse politiek eerder bij de SP.

Schiltz: «Terwijl u het een synthese noemt, zou ik het eerder als een redelijk alternatief willen bestempelen. Want: geloof me vrij, het programma van mijn boek gaat frontaal in tegen, misschien niet het theoretische programma van de CVP, maar wel tegen de politieke praktijk van die partij.»